

İbrahim Başar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.09.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İbrahim Başar

Eserleri:

Acemi Çırak

Ne ustalarla karşılaştım zamanında
Eline çekici alan örse koştı
Dövüldüm hayat atölyesinde demir misali
Yüreğimde hiç sönmeyen kor ateş
Küçücük ellerim nasır, yüreğim acılar haritası
Adil olmayan bir oyun oynanıyor sanki
Keyifleri gıcır, şerefsizlik sıcak ekmek
Havada kapış kapış

Bense hep öyle kaldım, acemi bir çırak
Arka bahçelerin sadık bekçisi adeta
Koklanmayan çiçeklerin, dalların kuruduğu yerlerde
Göbek bağları kesilmiş nefessiz üç beş dal
Yeşertecek yağmurlardan bihaber
Ne bir gökyüzü ne de bir gölgem
Zira güneş hep ön bahçelerde doğar, oralarda batardı

Aslında her şey tercih meselesiydi
Ama seçiciler hep başkalarıydı
Ellerin artığı bize sadaka
Ustaların 'gönüllerinden' kopan her neyse
Her ne kadarsa
Asiliğim bu yüzdendir

Artık hayatın bir oyun olmadığını anladığım yaştayım
Biraz daha sessiz hayaller kuruyorum
Daha dikkatli ve özenle
Geleceğin peşinden koşmaları da bıraktım
Soluk soluğa yetişmeleri
Kısa adımlarla yürüyorum
Gönül bu ya, ne de olsa benim

Geriye gitmeyi hiç düşünmedim
Havasız kalınca kapattım o pencereyi
Geçmişi iyileştirmek mümkün değil zaten
Her ne eksik veya fazla varsa
Orada kalanlar düşünsün
Gözüm olmaz arkada
Tepe tepe kullansınlar, öyle alışmışlar

Çok da fazla bir şeyim kalmadı zaten
Sadece avuç kadar bir yüreğim, duygularım
Gururum terazide tam dengede
Ha bir de asiliğim
Bana yakışanlar mı?
Tam da bunlar, ziyadesiyle
Ayrıca aynadaki resmim
Aşınmış ayakkabılarımın içlerindeki ben

Ve hala hayat atölyesinde acemi bir çırağım
Çocukça takılmaya devam ediyorum
Sözde ustalardan uzak, tek başıma

Şimdi her yerdeyim ama hiçbir yerde değilim
Gündüzleri güneş doluyor ruhuma
Hele bir zeytin ağacının altına oturduğumda
Gökyüzünde özgürce uçuyor gölgem
Geceleri ise yıldızların parıltıları, ay ışığı
Öyle iyi geliyor ki bedenime, anlatamam
Huzur yolumu gözlüyor adeta
Bu yüzden hiç gecikmem, oyalanmam
'Eh, daha ne olsun' diye düşünenler olabilir
Olduğu kadar diyelim, zorlamaya da gerek yok

İbrahim Başar

Acılarımla Gidiyorum

Ey yıldızlar,
Ayrılma vakti geldi artık
Sevgilerim, sevdiklerim
Sizlere emanet olsun
Bir tek adımı bıraktım yarına
Her kaydığınızda gökten
Beni tekrar yazın asumana
Gözüm kalmaz arkada
Acılarımla gidiyorum
Uzun bir yolculuğa

Ey bulutlar,
Kötülükleri yıkayan
Çekin beni içinize
Yağdırın dalgalı denizlere
Dağlara, taşlara...
İbret olsun zalimlere
Sevilip de sevmeyenlere
Fırtınalar koparsın yüreklerinde
Yansınlar kayan yıldızlara
Ben ise gidiyorum
Acılarımla

İbrahim Başar

Adı Konmamış Bir Yalnızlık

Bazen adı konmamış bir yalnızlıkla,
güneşten çalma bir gün atığında
ağlaşan martıları seyretmek için
doluşurdu cancağızım rıhtımlara.

Selamsız geçerken ömürden bulutlar,
azgın denizin dudağında salınan
bir ben vardım, bir de boş sevdalar.
gam yüklü gemiler demirlerdi limanıma.

Çocukluğumun üzerine kurulmuş
kırmızı salıncağın gölgesinde,
çekiliyorum içine şıgamadığım kabuğuma
bu çaresiz yalnızlığımla birlikte.

Dalıyorum göremediğim ufuklara uzanan
pür-nur gök kuşağına tutunmaya çalışan
nasır bağlamış ellerime.
Ne kadar da sıkıca sarılmışım boşluklara.

Mevsimler değişse de takvimlerde,
tutunamayınca dalında esmerimsi yapraklar,
düşüveriyor gözlerimden bakir güz sabahları
çisil çisil yağmurlar eşliğinde.

(ellerim boş dönerdi akşamlardan,
Yüreğimde ise kederin hüznü çarpardı.
Yorgun bir yıldız kayıp düşerken içime,
adı konmamış bir yalnızlıkla
örterdim ömrümün yaralarını.)

İbrahim Başar

Adın Gibi

Adın gibi, yanmış yüreğimin külleri de
Denizin dalgalarına serpildi
Ufuktaki yerini almak üzere
Batan güneşe doğru ilerlerken

Kıyılarda bekliyor olacağım
Dalgaların kayalara çarparak
Çıkarttığı sesin yankıları
Ruhumu esir alırken

İbrahim Başar

Ah Be Güzelim..... Dost Kalemler

Daha dün kırtın gözlerini
Aldın kopardın candan beni
Ah be güzelim, yandım bittim
El kollarında gördüm seni

Bahçeme ekdim al gülleri
Şöyle bir esti kış yelleri
Ah be güzelim, dondum kaldım
Elime battı dikenleri.....İbrahim Başar

Her gördüğümde yandan bakardın
Bakışlarınla canlar yakardın
Yüreğimi yerinden kopardın
Nasıl gidipte ellere vardın

Seni anlamakta zorlandım ben
Yarama tuz bastın darlandım ben
Sevgimden utanıp arlandım ben
Ne oldu gülüm anlamadım ben.....Hikmet Atış

Rüzgarım olup esiyorsun bahtıma
Sevda bir şarkısın dudaklarımda
Bir rüya gibi söyle aşkını bana
Yaşayalım birlikte bu aşkın deryasında.....Necla Argüz

Sevgiyle yüceltmişim seni,
Yurt edinmişim yüreğini,
Ah be güzelim, bu yapılır mıydı
Harap ettin sevdiceğini.....Zülfikar Karakoç

Naza çektin kendini gittin ellere
Daldım derinlere haber senden gelmeyince
Mutlu ol dilerim beni düşünme
Ben sensiz yıkılırım sanma üzülme.....Sevda Nur

Hani demiştim ya sana aldanırsın,
Acımazlar bak,,inan ki yıpranırsın,
Seni darda koyarlar, kıvranırsın,
Ah be güzelim, sen kendini ne sanırsın...

Hislerim hiçbir zaman yanıltmadı beni,
Dediklerim çıktı bak,bilmedin değerimi,
Pişmanlık fayda etmez, dürdüm defterini,
Ah be güzelim,sen ne sanırsın kendini..... Muammer Şerif

Dün gibi yüzündeki o gülümseme
bugün unuttum oysa kim vardı yanında kime yazdın onca sözleri
geçtim gittim ben unuttum geçmiş
başta ismini

unut demiştin ya bana,
şimdi bilinmez bir yola ittin beni

ben huzura gittim, bıraktım sana seni.
ben değil sen bitirdin bizi..... Ferhan KIRÇİÇEK

Sen beni unuttun artık vah ki vah be güzelim..
Oysa ben seni asla unutmadım ah be güzelim.
Neden unutmadığımı elbette sen de bilirsin.
Çünkü seni bana yazan Yüce Allah be güzelim..... Mustafa EROL

Sevdan ateş olmuş,çemberinde mahkum ben
Mum misali erittim gönlümü yollarında ben
Üfle usulca söndür,koparma hayallerimden
Belki bir gün güleriz birlikte yeniden GÜLGÜZELİMLeyla nergis

Bir yeşil bakış attın yandı yüreğim, titredim,
Buz gibi ter aktı alnımdan çıkmadın aklımdan,
Ama unuttum seni dedikçe ben eridim,
Gel güzelim yap bir iyilik birlikte gezelim.....Ergin Bingöl

Damla,damla işliyorum güfteyi
Daha yapamadım ben,son besteyi
Ben sazımı, sen de hazırla ney i
Gel güzelim beraberce gezelim.....Orhan ERDOĞAN

Dün gibi hatırlarım ceylan bakışları
Düğün için hazır etmiştin nakışları
Bir şey yok gibi, ardına bakmadan gittin
Ne çabuk unuttun çıktığım yokuşları

Hani ahde vefa diye bir mef'um vardı
Bir fincanın kahvenin kırk yıl hatrı vardı
Aşkında bir değeri bir onuru vardı
Ne çabuk unuttun seni yad ettiğimi.....Osman NURANİ-22/05/2012

İbrahim Başar

Ah Be Hayat

ah be hayat
sana her şeyimi vermek zorunda kaldım
çocukluğumu, gençliğimi
yetmezmiş gibi
üstüne de aşkımı
Canım dediğimi
sevdiğimi

aldığını geri vermediğini biliyorum
ama yalnızım
ve çok özlüyorum
yalnızca O'nu
istemem fazlasını
Aşkımı sevdiğimi
Canım dediğimi ver

çok görme bana
son arzumu mutluluğumu
son günümde, nefesimde
O'nu bana geri getir
ve sonra beni al
Canımdan Hayatımdan
Aşkımdan

İbrahim Başar

Akıllanmadım

Öyle bir yar sevdim cananım dedim
En güzel günleri onunla gördüm
Kıymetini bilmedim, sonra kaybettim
Yıkıldım yine de akıllanmadım
Yıkıldım yine de akıllanmadım

Ne dilek tutsam da kabul olmuyor
Perişan kalbime bahar gelmiyor
Zaman yaraları sarıp geçmiyor
Kanadım yine de akıllanmadım
Kanadım yine de akıllanmadım

Gözümde dinmeyen bir özlem var ki
İçimde harlanan kıvılcım sanki
Kor ateş birden yakıp da geçti
Kül oldum yine de akıllanmadım
Kül oldum yine de akıllanmadım

Hayat bu deyip de geçmek olmuyor
Göz yaşları ile testi dolmuyor
Kuruyan dallarda yaprak bitmiyor
Kurudum yine de akıllanmadım
Kurudum yine de akıllanmadım

İbrahim Başar

Aldanış

boşluklarda dolaşırdık zaman zaman
bazen ileride, bazen gerilerde
yüzümüze vuran aydınlık ve karanlık iç içe
göğüs gererlerdi anlamsızlıklara
adım başı kavşaklar, köprüler, işaretler
bir seçim olarak sunulmuşlardı sözde

doğru yol bu muydu diye hiç sormazdık
cebimizde bayramdan kalma anlamsız bir mendil
ayaklarımızda naylonlar
cennete mi gidiyorduk
hep bunu düşünürdük
yaşlı ve gururlu bir ağacın gölgesine sığındığımızda
miskin ve bitkin
...sensizliğim ve ben

ne var ki hiç dinmezdi içimizdeki öfke
hiç kapanmazdı azgın yaralarımız
anılarımız kağıt toplayan bir çocuğun elinde
yeni hikayeler yazılmak üzere
topluma geri dönüştürüldüğünde
kime ne faydası olacak ki

ve şimdi, o işaretler, kavşaklar
köprüler altından ne çok hayatlar geçti
kim kimi aldattı, bir türlü anlayamadık
biz mi hayatı, yoksa hayat mı bizi
demek ki oldubittiye geldik
ve elimizde kalan sadece son bir ölüm
...ve sensizliğim ve ben

İbrahim Başar

Ama herkes umutlansın

sanırım artık yavaş yavaş bırakma vakti geliyor
el ayak çekmenin, toparlanmanın
son baharın sis perdesi her yeri sarmış zaten
kış kapıya dayanmış sırasını bekliyor
çaresizliğin kıyısında artık tık yok
gelenlerden, göz içine bakarak gidenlerden

adeta ayaklar altına düşmüş sarı yapraklar
tüm yaşananlar, ezilmeye mahkum

demek ki
sadece bir geçiştirmeydi 'hoş geldin'ler
ama bilinmez ki, ağaç yerinde duracak
ve herkes umutlanacak

bi' bakıyorsun gökyüzünde bulutlar üstü güneş
bazen 'bana ne' diyesim geliyor içimden
soğuk sarmışken bedeni 'bana ne'
değer miydi kafaya takmaya, üzölmeye

yine de 'ben istemem' diyemiyor insan
bir eksik bir fazla, her neyse küfeme düşen
bu yüzden endişeye gerek yok
biliyorum ki, yakında son nöbet değişimi olacak
güneş ve ayın
ve herkes umutlanacak

İbrahim Başar

Aşk Hali

son bir odun kalmıştı sobaya atmadık
söylenmedik son bir söz, son bir bakışın
demek ki, aşk böyle bir şey
gönül varmıyor
yakıp geçmeye...

Manavgat 07.10.2013

İbrahim Başar

Aşk Kurbanları

Ta eskilere dayanıyor bu hâzin sonun başlangıcı
Yeni bitme tavrıyla dolaştığımız ruhsuz sokaklarda
Sen, kenarlarda açmak bilmeyen çiçeklerin bekçisi
Ben ise, yamalı kaldırımların eksik taşları gibi, savruk

El ele yürüyorduk umutla kurduğumuz hayallerimizde
En güzel masalların birer kahramanı olmayı düşlerdik
Oysa, ne sen giyebildin seni kurtaracak sırça ayakkabıları
Ne de ben bulabildim beni prens yapacak beyaz atı

Gelmeyen zamanda bizi bizden ayırmasını bildi umarsızlık
Bizden bildiğimiz canların zevk alırcasına sergiledikleri
Sen, katıksız hayatın sofrasında doymaya çalıştın
Ben ise, gözü doymazların pençelerinde av oldum

Yarım asır geçti ortak kaderimizin yazılışından bu yana
Ve biz, kurtlarla, kuşlarla sonunda ahbap olabilmişken
Çakalların amansız takibinden kurtulmayı başaramadık
Kurtulamadık.... bu kaçınılmaz aşkın kurbanları olmaktan...

İbrahim Başar

Aşkıım Dizelerde Saklı

Alışamadım, yıldızlara sensiz bakmaya
Kıyamıyorum, bu canı sensiz bırakmaya
Bir ışıkları sevemedim, bir de güneşi
Sen olmayınca, gözlerim mahkumdur susmaya

Şiirlerimde başladım seni aramaya
Dayanamıyorum artık sensiz okumaya
Aldın şairin elinden aşkın kalemini
Sensiz bir şiiri, elim varmıyor yazmaya

Kaç yıl geçti aradan, hala gözlerim yolda
Yorgun düşen bedenim, ihanet etmedi bana
Olmasaydı aşkımız, sevemeseydim seni
Yenilip, esir düşmezmiydin geçen yıllara

İbrahim Başar

Ayrılık Hançeri (şarkı sözü)

Ağır geliyor yokluğunun sancısı
Bunu bir ben bilirim, bir de tanrı
Düşlüyorum bilmediğim diyarları
Seninle oralarda buluşmayı
Seninle oralarda buluşmayı, buluşmayı

Kaybettim çocukluğumu, tüm benliğimi
Elimde kalan son siyah beyaz resmini
Çok uzaklarda kalmış buğulu gözlerini
Canımsın diyeceğim, tutuyorum dilimi
Çünkü çıkarsan yüreğimden gelmezsin geri
Canımsın diyeceğim, tutuyorum dilimi
Canımsın diyeceğim, tutuyorum dilimi, dilimi

Gün yarından habersiz, hava fırtınalı
Bağrından esti ayrılık rüzgarları
Kar beyaz bulutların arasından yol alacaktı
Ağıt koparan son bir damla gözyaşı
Ağıt koparan son bir damla gözyaşı, gözyaşı

Sensizlik bu mevsimde daha soğuk ve solgun
Dallar boş, kırılgan, kuşlarsa yorgun
Bir kanat çırpışı yetmedi son umudun
Ayrılık hançeriymi son dokunuşun
Bir kanat çırpışı yetmedi son umudun
Ayrılık hançeriymi son dokunuşun
Ayrılık hançeriymi son dokunuşun, dokunuşun

Zaman zehir kusuyor gecelerime
Yollar kapalı, köprüler çökmüş üstüme
Derinden kuru bir ayaz saplanıyor göğsüme
Yüzüme vuran hasret ve karanlık el ele
Yüzüme vuran hasret ve karanlık el ele, el ele

Yıldızlar loş, soluk, her ne varsa çaldıkları
Gölgemizi, eskiden kalan alışkanlığımızı
Rüzgar rüzgar esen yalnızlığımızı
İçimize sığamayacak kadar ölümleri
Alıp götürseler ne var ne yok, tozlarımızı
İçimize sığamayacak kadar ölümleri
İçimize sığamayacak kadar ölümleri, ölümleri

İbrahim Başar

Bahara dair

ne güzel bir yeşil
rengarenk çiçeklerin muhabbeti
dersin ki, hepsi aynı renkte
öylesine içten ve mutlu
aşk bu olsa gerek
farklı olsak da benzerliklerimiz

mavimsi, gök mavisi içinde
yumuşacık bulutlar, pamuk gibi
çok özlemiştik denizi, dalgaları
doğanın özgürlüğünü

arıların vızıltısı
kuşların cıvıltısı
yokluğunun sızısı
birbirine karışmışken
gel artık derim
bahar yeşilinden kopmadan
solmadan heybetli çınarların yaprakları
birlikte yikalım çığlıklarımızla
kışın karanlık duvarlarını

İbrahim Başar

Baharı Gördüm Gözlerinde

/ne mevsimlerden geçtik ayrı/ca
zamanın kamburunda yürürken
kim bilir
kaçıncı baharda kaybettik gülüşümüzü/

oysa
sükut ettiğimizdendi kara kışa esaretimiz
çıplak dallar adeta boyunlarımızda kement
solgun yapraklar perdelemişti gözlerimizi

saçlarımızı okşayacak sıcacık bir el
bir dokunuştan mahrum
sen seninle, ben benimle
yapayalnız
sallanırdık yaşamın soğuk beşiğinde
bir oraya, bir buraya

artık
güneş, filiz verirken yanaklarında
ebruli bakışlarında kayboluyor hüzün
yemyeşil bir mutluluk sarmış bedenini
içinde...alaca kelekler

ey güzelim
yıldızların yeri belli olsa da
bazıları kayıp gider
beni düşünme artık...böyle iyiyim
kaderime sığınır, ısınırım elbette

ne var ki
mevsimlerden uzak, benden ziyade
baharı gördüm gözlerinde

İbrahim Başar

Baharın Ayazında

Zamansız baharın ayazındayız
Nedense bir türlü kavuşamadık
Yılları savuran rüzgarlardayız
Seninle bir türlü buluşamadık

İnsansız sokaklar mekanım oldu
Mazinin hapsinde ağladım sızdım
Hasretin ruhuma kelepçe vurdu
Atmak istedim çıkaramadım

Amansız sevdanın tutsağı gibi
Kapisiz alemde zindanlardayız
Sürüyü kaybetmiş yavrular gibi
Zamansız baharın ayazındayız

İbrahim Başar

Baharın Son Güneşı

Esti geçti gençliğimin son yeli
Yastık yaptım geceleri kederi
Ne kadar çok unuturum desem de
Silemedim beni yakan izleri

İnsan gördüm, yüreğinde zemheri
Unutmadım ateş saçan gözleri
Ne kadar çok konuşmak istesem de
Susturamam acımasız dilleri

Geldi geçti baharın son güneşi
Dinmek bilmez yüreğimin ateşi
Ne kadar çoğalmak istemişsem de
Eksik kaldı yüreğimin nefesi

Dinlensem de eskitemem döşeği
Yaralıysam, terk ederim haneyi
Ne kadar da çok kalmak istesem de
Gün dolunca, gitmeyi de bilmeli

İbrahim Başar

Bekleyişler Ve Buluşmalar

mevsimler bile
eskide kaldı
ağaçlar meyvesiz
yıldızlar soluk
her ne varsa
çalınan
bir de gölgemiz
yine eskiden
kalan alışkanlığımız
sevgimiz
ya da
bize ait sıcaklığımız
henüz sonbahar
olmamışken
yağmur yağmur
düşen hayaller
paramparça
çocuksu ellerimle
sıkı sıkı tuttuğum
bekleyişler

ve nihayet
rüzgar rüzgar esen
yalnızlıklar
kız kulesinde
sönen ışıklar
amaçsız gezgin
karanlıkta dalgalar
uzansalar karaya
alıp götürseler
tozlarımı
denizlere mi sığar
sensiz bir hayata
sığamayacak kadar
ölümler

İstanbul 16.02.2014

İbrahim Başar

Bekliyorum

beklediklerimiz yarınlar değildi aslında
ancak gidişler yine de çok kısa sürerdi
henüz demlerini almadan
çünkü kimsenin eğleşmeye tahammülü yoktu
arkalarında biriktirdikleri kimsesizliklere
ne bileyim...
kaç ömür kaç ölüm edecekti ki zaten
ama alışamıyorsun
ve ben yas tutmayı bıraktım
bekliyorum

elimde kalansa
yıldızlara fırlattıklarım haricinde
yüreğimde sakladığım birkaç sözcük
cam kırıkları gibi içimi paralarken
acımtırak bir tat veriyorlar
neden?
ne diye saklanır ki, anlamıyorum
oysa bir çılgılık yeterdi belki de
bir patika veya bir bakış
göz göze, diz dize
her şey çok belirsiz, karmaşık
ve ben, demimi almak üzereyim
bekliyorum

İbrahim Başar

Belki

yine başka bir mevsime geçtik
kırlangıçlar denizleri aşmak üzere
yağmur ve fırtınaya yakalanacaklarını bile bile
zira kimi kavuşacak, kimi telef olacak
yine de hiçbiri geriye dönüp de bakmıyor
sanki bekleyen ölüm değil de
nil kenarında yeni bir bahar doğacak
belki de seni öyle sevmeliydim

İbrahim Başar

Ben Seni Özlemeyi Sevdim

Ben seni özlemeyi sevdim
Ne kadar zor geliyor bunu söylemek
Senin çok uzaklarda olduğunu düşünmek
Belki de hiç kavuşamayacağımızı bilmek

Ben seni özlemeyi sevdim
Sıcaklığını hissetmeden, kokunu duymadan
Nerede olduğunu, kime Yar olduğunu bilmeden
Hakkında hiç bir haber alamadan

Ben seni özlemeyi sevdim
Gönlümü insafsızca avutmaya çalışarak
Yokluğunun altında her gün ezilerek
Şu zalim kadere isyan ederek

İbrahim Başar

Ben Seninle Geleyim

Bu yalnızlık bana, bana yar oldu
Yaşadığım bu şehir bana har oldu
Gidecek yerim yok, başım kar oldu
Ben seninle geleyim gönlün han olsun
Ben seninle geleyim gönlün han olsun

Yüreğime aktı yaşlar gözümde
Sevilmedim meğer eskiden, eskiden
Usandım yalandan, bıktım şehirden
Ben seninle geleyim gönlün han olsun
Ben seninle geleyim gönlün han olsun

Çok memleket gördüm, ne insan, ne vicdan
Her yer loş karanlık, yürüsem, bu da can
Dostluk bir kavramdır dillerde dolaşan
Ben seninle geleyim gönlün han olsun
Ben seninle geleyim gönlün han olsun

İbrahim Başar

Bence

Yola koyulduğumda
Küfeler dolusu sevdayı yanımda buldum

Büyüdükçe anladım ki
Her sevdâ beraberinde gözyaşıyla gelirmiş
Kabullendim çaresiz
Hüzünlere müşerref oldum

Yine de ne o yükün altında ezildim
Ne de çıktım üstüne
Dengede tutmaya çalışsam da tutamadım
Bazen boşalttım içini
Bazen tekrar doldurdum

Çok uğraştım yüreğimle
Yorulsam da eğilip bükülmedim
Sonunda sis perdesini aralamayı başardım
Şaygımdan eğildiğimde bile
İçimde diklenen isyanı duymasaydım şaşardım!

Süslü ziyafetlerden hep aç kalktım
Fakat bir yer sofrasında
Kuru ekmekle soğanı tuza bandım

Dostlarım oldu
Çok sevdim kimini, hep aradım hep sordum
Yolundaydı işlerim çevrem doldukça doldu
Bir ara tökezledim
Döndüm baktım ardıma
Çoğunu göremedim!

Nice ırmaklardan geçtim
Susuz kaldım
Yar elinden bir kadeh içsem
Dünya benimdir sandım
Kandım

Dinledikçe, konuşmasını öğrendim
Konuştukça susturulmak istendim
Ama hep direndim
Sinmedim!

Masumiyetten doğan sefaleti gördüm
O sefaleti yaşatanları ibretle izledim
Olduğum gibi kalmayı bildim
Hiç değişmedim

Bir yandan servetler kazandım
Bir yandan ömürden kaybettim
Kaybederken çözdüm yaşamın sırlarını
Yaşam beni sevdi
Ben çileyi ve mücadeleyi

Toplamı tecrübeydi
Yaşadığıma değdi

Anladım ki
Uzunca bir yolculuktur çıktığımız
Önemli olan hedefe ulaşmak değil
Korkmadan ölümlerden
Nereye doğru kulaç attığımız

İbrahim Başar

Bence İstanbul

Ah, canım İstanbul,...
nerde kaldı o güzel günlerin.
Sana göz açtığım yoksul semtin sokaklarında
fakirliği unutturduğun zenginliklerinle
bir başkaydı çocukluğumuz.
Topumuz eski yün kazaklardan
sarma, sarılmış olsa da, mutluyduk sende.
Paslı tellerden çemberimiz, kırık misketlerimiz;
dar sokaklarda geçirdiğimiz neşeli günlerimiz...
Nerde kaldı gençliğin, gençliğimiz...

Bazen gözümün önüne gelirler;
seyyar satıcıların olmazsa olmazı,
o mis gibi kokan simitleri, lokma tatlıları,
yanına yaklaşıpamadığımız elma şekerleri.
Hepsi artık seni, bizi terk etmiş; gitmiş...

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen,
hala o eskiciiii diye bağırın hurdacı,
nayloncunun avaz avaz çığırkanlığı,
tüpçünün unutulmaz melodisi.
Kulaklarımda inliyorlar; sanki bir ezgi.
Omuzlarda taşınan bir çift bakraç yoğurdu,
çeşmeden taşıdığımız buz gibi suyu....
Hey gidi günler, hey...

Aradan bir ömür geçti ve asla unutmadım.
Seni çok aradım, canım İstanbul.
Nerelere gittin, kime yar oldun
...bilmiyorum.
Kabak çekirdeği çitlemesinde
hangi açık sinemalarda oynatılıyorsun,
...nerede sahne alıyorsun? ...
Kiminle ağlıyor, kiminle gülüyorsun?

Evet, bir başkaydı o fakirliğimizdeki zenginliğin.
Arkadaşlarımız, komşularımız...çok başkaydı.

Apartmanlar henüz üç, beş katı geçmezdi.
Mozaik kaplamalı, rengarenk; çoğu açık mavi.
Biz en alt katın sakinleriydik, yarım pencere.
Bir oda, bir salon; banyomuz plastik leğendi.
Fakat mutluyduk, birdik; hep beraberdik;
anne, baba, kardeşler; bir aradaydık.
Seni böyle sevmiştim, bağrıma basmıştım...

Canım İstanbul,
bitti değil mi, o güzel günlerin? ...
Olsun; sen benim beşğimdin, hanemdin.
Ve şimdi yad ellerdesin.
Yolun açık olsun....
Sen benden, ben de senden geçtim,...

gözüm yok artık...
Elveda memleketim; ...elveda sana

Çocukluğumda tatmalıydım
balık-ekmeği,...tekmeden...
...Belki de hiç ayrılmazdık...

İbrahim Başar

Benim Sevdam Başkadır Yar

Üzülme yar, otur dinle
Benim sevdam başkadır yar
Sevdim seni, tüm kalbimle
Benim sevdam başkadır yar

Vicdan düşmüş pazarlara
Riyakarlık topraklara
Alın yazı olmuş kara
Benim sevdam başkadır yar

Kardeş payı mermi olmuş
Toprak ana kanla dolmuş
Türkülerde güller solmuş
Benim sevdam başkadır yar

Çizme kalem, yazma acı
Yüreğimde dinmez sancı
Sevgi yolcu, nefret hancı
Benim sevdam başkadır yar

Küsme yarım, devran döner
Öfke közü yanar söner
Varsa çözüm, bana öner
Benim sevdam başkadır yar

Değerli dost kalemlerin yürek sesleri

Ateş düşer, yakar canı,
Al Bayrakta durur kanı,
Taş kesilmiş bir vicdanı,
Yumuşatmak benim sevdam..... Nafi Çelik

Muhabbetin kalbimdedir
Yüreğimde sana yer var.
Resimlerin albümdedir
Benim sevdam başkadır yâr.....Mehmed İhsan USLU

Bu vatan bize uyar
Bak ne güzel dostlar
Bizi yalınız bırakmazlar
Benim sevdam başka. kal.....Abdullah Biner

Yanar için için sönmez
Kül olup dumanı bitmez
Kolay değil kimse çekmez
Benim sevdam başkadır yar.....Metin Gürbüz

savaş yapmış atalarım
vatandır namusun arım
bağımsızlıktır vakarım
benim sevdam başkadır yar

dost olanı terk etmeyiz
göz dikenini af etmeyiz
esarete sabretmeyiz
benim sevdam başkadır yar.....Şair Yusuf Değirmenci

İbrahim Başar

Benimle Kal

gittin
ve geri geldin

vefasızlık bulutlarının
gölgelediği gözlerin
fırtına sonrası deniz gibi
bulanık ve cansız
umutsuz
şefkatten yana, aşktan yana
umutsuz, bulanık akıyor
bakışların kaynağından
can evinden

geri geldin

götürdüklerin 'Benden' idi
saf su gibi berrak, içimlik
getirdiklerin ise çaresizlik...
bir kayboluşun hikayesi gibi
gelişin, süzülüşün
çaresiz duruşun
bir ayağın içeride
diğeri eşikte, beklemekte
ağızından çıkacak bir kelime
kal

evet, ait olduğun
çiçek açtığın yerde kal
duru suların
yüreğimizden çağıladığı
sana ait olan 'Ben'de
sinemin ta şurasında
ilelebet
benimle kal
evinde

İbrahim Başar

Berkin Çocuk

yaşamın neresinde olduğumu bilmez oldum
aymayan günün penceresinde oturan
yetim serçenin ağlayışı kulaklarımda
umutların uyanamadığından utanıyorum
ve sessizlerin sesi oluyorum, susuyorum
hayallerimin umarsız şehrin
kahpe kaldırımlarında

bizim buralar böyledir çocuk
-kendimden tiksiniyorum

çatma öyle kaşlarını çocuk
düşmek isterdim çocuksu hayallerine
utanmadan sana yürümek, saçını okşamak
özgürleşmiş nefesini derinden solumak
birlikte el ele kirlarda dolaşmak
seninle kuru ekmeği paylaşmak isterdim
ayaklar altında ezdiler son lokmanı

buralarda ekmek can pahası çocuk
-kendimden irkiyorum

tan kızılığında yudumlanır hüznün
mezar soğukluğunda özleyişler
ölümünden beter karanlıklar
aymazların donuk gözlerinde
sen, sen olmakla kalırsın
çepeçevre karanlığın yalnızlığında

bizim buralar böyledir çocuk
kader, ölümle gelir, kederle gider

İstanbul 12.03.2014

İbrahim Başar

Beyhude...

Duydum ki ağlamışsın, yıkılmışsın bir anda
Son halimi görünce kaybolduğum yollarda
Beni yıkan sen değil, çok sevdiğim yıllarda
Beyhude bekleyişin hiç gelmeyen sonrası

Beni düşünme artık, kendi halime bırak
Güneşi göremedim, aşkın toprağı kurak
Böylesine sevmeler, gönüllerden çok ırak
Beyhude özleyişin iflah olmaz yarası

Yüzümdeki çizgiler şahidimdir bu aşkta
Gözlerim hep aldanır, seni görür ufukta
Çektiğim acılarsa, mermi gibi şakakta
Beyhude eğleyişin gizlenemez karası

İbrahim Başar

Bilin İstedim

Bazen başka bir bedende uyanıyorum
Mesela gölgede kalan bir çocuğum
Sokaklarda çöpleri karıştırıyorum
Umut arıyorum bayat lokmalardan

Bir sevgi yeli esiyor, bana değmiyor
Ayaz vurdu mu bir kere içim donuyor
Hiç soran olmadı "ne isterdin?" diye
Oyuncak beklerken oyuncak oldum ya

Ve anladım... bu hayat benim neyime
Çocukluk hiç yakışmadı ellerime
Kırılan düşlerim fersiz gözlerimde
Bir kere olsun... bilin istedim

Bir kadındım bir sabah, ya da öyle sandım
Adımı bilmeden tacize uğradım
Hayata zor bela tutunmaya çalıştım
Sevgi dedikleri ya zulümdü ya da ölüm

Hayalim ve gerçekler çatışıp durdu
Cellatlar kapımda, yüreğime dayandı
Nefes almak bile uzak, neredeyse yasaktı
Düşündüm taşındım, sevda neyime

Ve anladım... sevgi bile haram bana
Çaresizliğe zincirlenmiş bir kadına
Şıdırmadılar şu fani dünyaya
Bir kere olsun... bilin istedim

Sade bir vatandaş oldum, sokağa çıktım
Suskun ama umut dolu yolda yürüdüm
Bir ağacın dibinde hayaller kurdum
Özgürlüğü düşündüm... tutuklandım

Terazi eğilmiş, kefeler dengesiz
Konuşmak yasaktı çığlıklar medetsiz
Ekmekle savaşım gömüldü sebepsiz
Sustum, içimde kocaman bir isyan

Ve anladım... özgürlük benim neyime
Dövülen hayaller, suskun bir çığlık
Tutuklu fikrimle yaşarken içimde
Bir kere olsun... bilin istedim

Çocuk oldum... kadın oldum... halk oldum
Hepsinde hoyratça kayboldum...
Bir kere bile "sen kimsin?" diyen olmadı
Bir kere olsun... bilin istedim

İbrahim Başar

Biliyorum

Yeni yılda her şey daha güzel olacak biliyorum
Tüm kötülükleri artık geride bırakacağım
Hatta çok gaddar davranacağımı düşünüyorum
Eski yıldan hiç bir şeyi yanıma almayacağım
Son saatlerinde Hepsini fırına atıp, soba üstünde kızartacağım
Üzerine bir kadeh kaldırıp bir de sigara yaktım mı
Kendimi koltuğun üzerinde bulacağım
Böyle karşılayacağım yeni yılımı
Çünkü biliyorum, Yeni yılda her şey daha güzel olacak
Umutlarımı yastık yapıp, öyle bir sarılacağım ki...
Evet, çok güzel olacak!

İbrahim Başar

Bir Kış Hikayesi

nedense hep seni düşünüyorum
hele şu kış günlerinde
elimde bir fincan acı kahveyi
yudumlarken
şöminede yanan ateşle yanıyor
sensizliğimle üşüyorum

ateşten sığırayan her kıvılcım
adeta yüreğime saplanıyor
her çtırdama ümitlerimi kırıyor
biliyorum, çok uzaklardasın

kış hikayeleri vardı, hatırlarsın
çocukluğumuzda geceleri
odun sobası karşısında dinlediklerimiz
hepsi mutlu sonla biterlerdi

iyi, kötüyü yenerdi
sevenler kavuşurdu

dinlerken...
bazen göz göze gelirdik ansızın
kendimize, hikayede bir yer arar
duygularımızı tanımaya çalışırdık

sen, ben ve mutlu son
ayrılmaz bir üçlü olacaktık

oysa, gördük ki, eriyen karla birlikte
hayallerimiz de eridi, aktı gitti

artık gerçeklerle baş başayım

evet, bir fincan acı kahveyi yudumlarken
seni düşünüyör
bizi alıp götüren
o güzel hikayeleri anlatan
büyüklerimizi arıyorum

İbrahim Başar

Bir Varsın, Bir Yoksun

düşünsene
bir varsın, bir yoksun
evvel sevdalar içinde
kalbur yüreğinde
ele, eleye bilirsen
çirkinlikleri ince ince
doku, dokuyabilirsen
güzellikleri sıkı sıkı

nafile
pireyi deve yapsan neye yarar
deve tellal olsa kim duyar
sen şerre biat ettikten sonra

bil ki
/gönlünün sultanlığı olmazsa
sallanan beşiğin değil
dünyan olur... tıngır mıngır/

sonra
sallayanlar erecek muradına
sen de çık çıkabilirsen kerevetine

- son-

İbrahim Başar

Bitap Düştüm Hasretinden

hayli zaman geçti senden sonra
sanırım bir gün kadar
yoksa bir ömür mü...bilmiyorum

perdelerin arasından sızan güneş ışıkları
bırer ok gibi yüreğime saplandığında
gözlerimin kamaşması korkudandır
...ya bir daha gelmezsen

balkonumun en uç köşesindeyim şimdi
insanlar kaldırımlarda sel olmuş akıyor
ufukta denizin mavi-beyaz dalgaları
bizim şarkıyı alıyorlar sanki
gemiler ritm tutuyor, sandallar rakkas

her şey yerli yerinde...aynı dün gibi
kahvaltı sofrasında çay ve sıcak ekmek
en sevdiğin lezzetlerden, yanında ben
bir kuş sütü eksik, bir martılar...bir de sen
...ya bir daha dönmezsen

bitap düştüm hasretinden
nefesim daralıyor sinemde, dilim lal
tanımadığım bir rehavet hissediyor bedenim
biraz uzansam, dinlensem diyorum da
...ya bir daha seni göremezsem

İbrahim Başar

Biz Nereye Gidiyoruz

Ellerim cebimde dolaşıyorum çarşıda
Vitrinlerin albenisine kapılmadan
kendimi kaptırmadan dalıvermişim
üzerindeki yazılanlara, çizilenlere
Sloganlar farklı olsa da, amaç belli
bizleri yeni dünyayla tanıştırmak
Daha güzel bir gelecek vaatleri
bize henüz ait olmayan yaşam
bitmek bilmeyen kampanyalar
Hepsi bizlerin olabilir; ve oluyor da
Peşin yaşayıp, taksitle ölüyoruz
Ama bakıyorum herkes memnun...

Tüplü veya dijital sahnelerde yaşıyor
kurgulanmış yaşantıların parçaları haline geldik
Sanal insanlara göz yaşı döken 'Biz'
yakındakilerimizi görmezden gelebiliyoruz
İstismar edilenler, sokak ortasında dövülenler
kimsesiz bir yaşam, umarsız bir hayatın parçaları
Vicdanlarımızı on iki parçaya bölmüş
peşin yaşayıp, taksitle ölüyoruz
Ama bakıyorum herkes memnun....

İbrahim Başar

Bize Bu Yakışır

yorganımı başıma çekip
saklanasım geliyor bazen
hiç bir şey duymamak
hiç bir şey görmemek
yapamıyorum
olmuyor yiğidim, olmuyor
sen, bizler uğruna
can pazarında kaybolmuşken
seni sahipsiz bırakmak
bize yakışmaz, yakışmamalı
en ağır silahıma sarılıp
seni yazmalıyım, anlatmalıyım

yoksa...
/sen suskun, biz suskun
sen gidersin, biz kalırız/

sonra?
ne kıymet, ne vicdan
sadece öksüz
sadece suçlu
hükümsüz yaşam
ağlak, incitilmiş
nafile sözler
sen ise, artık sadece yüreğimde...

seni yazmalıyım yiğidim
seni yazmalıyız
unutturmamalıyız
başa ocağının yandığını
ışığının söndüğünü
karanlıkta oturduğumuzu
anlatmalıydık herkese
bize bu yakışırdı
barış, kardeşlik
.....sana ise yaşamak

İbrahim Başar

Canımsın

Sana aşkımı ilan edeyim dedim
aklıma sadece bir kelime geldi:
Canımsın

CA-NIM-SIN

'Hepsi bu kadar mı' diyeceksin.
Evet bu kadar. Belki de güleceksin

CA-NIM-SIN

Seni ilk gördüğüm gün doğdum
Emekledim, büyüdüm var oldum

CA-NIM-SIN

Aldığım her nefeste varsın
Attığım her adımda yanımdasın

CA-NIM-SIN

Hep senin uğruna yaşamak
Veya senin uğruna ölmek

CA-NIM-SIN

İbrahim Başar

Canımsın 2

Yine sana aşkımı ilan edeyim dedim
İki kelimeye takıldım, nasıl edeyim
Seni seviyorum

Seni Se-vi-yo-rum

Belki 'yok mu ötesi, berisi' diyeceksin
Belki de deli olduğumu düşüneceksin

...Seni Se-vi-yo-rum...

Kulaklarımda senin sesin ile yatıyorum
Sabah hayalinin ardından uyanıyorum

Seni Se-vi-yo-rum

Var olduğum süre senden asla vazgeçemem
Azrail bile gelse, asla boyun eğemem

Seni Se-vi-yo-rum

Yalan yok, ben ilk önce 'ben' olanı severim
İnsanı insan yapan budur, bunu iyi bilelim

Seni Se-vi-yo-rum

Çünkü, sen bensin; sen benim

Ca-nım-sın

İbrahim Başar

Değersiz

varlığım da bir, yokluğum da
hani sen yoksun ya hayatımda

artık her şey çok daha önemsiz
sensiz daha bir değersiz
özlemek mi?
hem de çok fazla
bir de şu kahroluş olmaşa
sabahları aynaya baktığımda
gözlerimin içine...utanmadan

testi su yolunda kırılır derler
ben seni aşk yolunda kırdım
önce hayallerini sonra kalbini
sen ise sadece tuttun elimi
ve sustun

gözlerinde giydim hükmü
işte tam o zaman yıkıldım

hani o gittiğin gün
titrek sesle 'gitme' dediğimde
arkana bile bakmadığında
anladım ki bir daha gelmeyeceksin

bugün de yine aynı şarkıdayım
hani bir şeyler canımızı sıktığında
bilmem kaç kez art arda dinlediğimiz
'hello, is it me you're looking for' nakaratında
gözlerimizin içine bakarak
tek ağızdan 'evet' diye fısıldadığımız
o şarkı var ya...
seni ağlamayı öğretti bana
bakışlarını hayal etmeyi
fısıldayışını...'evet'ini
öylesine arıyorum ki seni

ve şimdi
küçük kanatlı bir kelebek gibiyim
öyle kırılgan, öyle yorgun
artık her şey çok daha önemsiz
daha bir değersiz...
sensiz bir varlığın hiçliğinde

Manavgat 11/05/2013

İbrahim Başar

Deli Gibi Seveceksin

Seveceksen, benim gibi seveceksin
her şeyi unutacaksın; kimseyi takmayacaksın
birakacaksın kendini sevdiğinin kollarına
tatlı bir rüya gibidir, uyanmayacaksın
ara sıra sadece dokun dudaklarına
öpmeden, kana kana doycaksın
bazen de yenileceksin bakışlarına

ve her gün yeniden ona aşık olacaksın

Öleceksen de, benim gibi öleceksin
yaşarken, arkana bakmadan gideceksin
ama önce, deli gibi seveceksin

İbrahim Başar

Demek Ki Geleceksin

Demek ki geleceksin; gel artık.
Gel de çıkar şu üzerimdeki hırka diye giydiğim,
Yıllardır içinde ezildiğim yalnızlığı.
Tekrar eline geçir, korkuların,
Kalbimin en ücra köşesine kadar
İstila ettiği bölgeleri.
Gözlerime düşen gölgeleri
Aç sonuna kadar, tutulan dilimin sesini.
Anlatayım, sana olan düşkünlüğümü,
Unutayım sensiz düşmüşlüğümü

Demek ki geleceksin;gel artık.
Gel de indir duvarlardan siyah beyaz
Yalnız adam resimlerimi, yalnızlıklarımı.
Arala gönlümün penceresini... ve gir...
Kendine ait yerin en güzel köşesine;
Aşkımı sana yatak yaptığım yere gir.
Bağrımı kuş tüyü yastığı yaptığım,
En yumuşağından yatabileceğin yerde
Şensiz oynayan rüya filmlerini 'Sen'lendir.
İyi ki geleceksin, gel artık

İbrahim Başar

Denizaşırı

kaybolan zamanların esiri olmamak için
henüz yeni doğmuş bir bebeğin gözlerinden
rengi alınmış sade bir yaşamın
tüm renklerini görmeye çalışmak
belki de umut böyle bir şey

İstanbul 19.08.2014

İbrahim Başar

Dikilitaş

Hayalimde gittiğim yol
Irmak kenarından geçer
Unutamadığım köyüm Dikilitaş

Ağaçlar arasında bir ev
Her şey bir masal gibi
Çocukluğum sende saklı Dikilitaş

Yıllar geçse de özlem bitmez
Hasretim yaram dinmez
Seninleyim unutsan da Dikilitaş

Anam babam senden geçmez
Gözyaşlarım asla dinmez
Hayallerimi süsleyen Dikilitaş

Yeniden başlasam hiç ayrılmasam Dikilitaş
Dertlerden uzak sıcacık yuvam Dikilitaş
Sende her bir gün bir armağan gibi, nefes gibiydi
Gitmek zorundayım ama bilesin ki yine geleceğim

Sende her bir gün bir armağan gibi, nefes gibiydi
Gitmek zorundayım ama bilesin ki yine geleceğim
Gitmek zorundayım ama bilesin ki yine geleceğim

İbrahim Başar

Dilek Ağacı...Bir Öykü

Sırtımda eski bir ceket, elimde beni neredeyse hayatım boyunca yalnız bırakmayan eski bir bavulumla şehirler arası otobüsten inip, köy dolmuşuna doğru yönelmiştim. Aylardan aralık, günlerden pazardı ve sessiz bir yorgunluk vardı sanki havada. Soğuktu, hem de çok soğuktu...Çünkü bizim buralarda kar hiç eksik olmazdı; hele aralık ayında.

Bavulumu şoföre teslim ettikten sonra dolmuşa binmiştim. Hareket ettiğimizde, saat akşamüstü beş sularıydı. Onlarca yıldan sonra ilk kez gidecektim doğduğum topraklara. Bu yüzden yaklaşık üç saat sürecektir yolculuğu ön kapının arkasındaki koltukta oturarak, manzarayı seyrederek geçirmeyi yeğlemiştim. Gerçi her yerin bembeyaz olacağını biliyordum fakat, belki bir yerleri hatırlayabilirim diye düşünmüştüm.

Benim dışımda sadece bir yolcu vardı dolmuşta. Yetmiş yaşlarında, zayıfca bir kadın en arka sıraya oturmuş, sürekli bir şey okuyormuş gibi, gözlerini avuçlarının içinden ayırmıyordu. Ya bir dua okuyordu, yada bir fotoğrafa bakıyordu. Simasını seçmeye çalışmışım; belki bizim köydendir diye. Fakat yüzündeki kırışıklar öylesine gizlemişti ki kendisini, tanıdık olsaydı bile, eminim tanıyamazdım. 'Geçmişini adeta bir perde gibi örtbas eden o çizgilerin arkasında kim bilir neler saklıydı' diye geçmişti aklımdan.

O ara başını kaldırıp bana doğru baktığında, utanarak hemen başımı ön tarafa çevirmiş, hiç kendisiyle ilgilenmediğimi ima etmek istemişim.

Yolculuğum artık son üç saatine girmişti. Şoförün bana dönüp dönüp söylediklerinden hiç bir şey anlamıyordum. Aslında dinlemiyordum desem daha doğru olur. Nelerin beklediğinin merakı beni çok heyecanlandırıyordu. Öyle ki, yerimde rahat oturamaz olmuştum. Derin nefes alıp, vermeye başlamam, az da olsa, heyecanımı yatıştırmaya yetiyordu.

Karşıdan gelen araçların farlarına aldırmandan, bir ara gözlerimi kapatarak, anılara dalmışım. Anam, Babam, düştüğüm toprak, beşiğim, yüzdüğüm ırmak, arkadaşlarım; hepsi bir film şeridi gibi gözlerimde canlanmıştı. Ah bir de o tandır ekmeği yok mu, sıcak...

Saat 8.30'u göstermekteydi son dönemece girdiğimizde ve köyüm artık uzaktan görünüyordu. Yaklaştıkça, ağırlaşmış nefesim iyice daralmaya başlamıştı. Dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Eh, kolay değildi, kırk yıl aradan sonra bildiğim, yine de hiç bilmediğim bir yere yaklaşmış olmam. Oturduğum yerden ayağa kalkarak, yan koltuğa bıraktığım ceketimi alıp, üzerime giymiştim.

Dolmuş köyün içine kadar giremeyecekti. Kar yığınları engelliyordu girişi ve ben inmek zorundaydım. Dizlerimi dik tutmakta zorlandığımı itiraf etmeliyim. Bagajdan çıkarılan bavulumu teslim aldıktan sonra, yaşlı kadının da indiğini, dolmuşun hareket ettiğini algılayamamışım bile. Öylece durup, köye doğru bakıyordum.

Kaç dakika öyle kaldığımı hatırlamıyordum. Kendime geldiğimde, önümde yürüyen kadını görünce çok şaşırmışım. Zor bela da olsa, yaşlı kadın önde, ben arkada köye ulaşmıştık. Sonra kadıncağz evlerden birinde kaybolmuştu.

Gideceğim yer belliydi. Yıllar önce altında buluştuğumuz, benim için mendil bağladığın dilek ağacı. Yaklaşık yüz metre köyün çıkışına doğru ilerledikten sonra ağaca ulaşarak, soğuğa aldırmandan beklemeye başlamışım. Yarım saat kalmıştı. Son kırk yılın acıları, özlemleri; hepsi birden unutulacaktı.

Birden omzumda bir el hissettim. Dönüp baktığımda, dolmuştaki yaşlı kadının olduğunu gördüm. Yaş dolu gözlerini gözlerimden ayırmadan 'evlat,' demişti 'Leyla artık yok, boşuna bekliyorsun.' Ve arkasını dönüp, yanımdan ayrıldı.

İşte böyle Leyla. Sabaha kadar dilek ağacımızın altında seni düşünürken, hala dalda asılı olan o kırmızı mendilini alıp, saatlerce kokladım ve öptüm. Burada olduğunu, yaşlı kadından öğrendim. Senin annen olduğunu bilmiyordum, bu sabah öğrendim kendisinden.

Emin ol, bu sana son mektubum olmayacak. Her sabah yanına gelip, mezarın başında sana daha çok mektuplar okuyacağım.
Elveda Leyla, yarın tekrar buluşmak üzere...elveda.

İbrahim Başar

Dilenci Oldum Aşk Kapısında

Sokaklar şahidim, her gün burada
Gelmeni beklerim soğuk kaldırım da
Gönlümü mendile açtım usulca
Yüzüme bakmadın, görmezden geldin

Gölüşün yeterdi, bayram ederdim
Kırılmış kalbimle yine severdim
Bakışın yeterdi, bin yıl yaşardım
Aldırış etmedin, görmezden geldin

Söyleyin erenler, bana reva mı
Sevmenin cezası sonsuz acı mı
Aşk yanına hasret çok mu yakıştı
Yorulduğum O ise görmezden geldi

Dilenci oldum aşk kapısında
Muhtacım sevdana, bir bakışına
Yalvardım sessizce, çığlık çığlığa
Yüzüme bakmadın, duymazdan geldin
Yüzüme bakmadın, duymazdan geldin

İbrahim Başar

Divan ı Zaman

zamanın divanı önünde
el pençe beklemek gibi
...susmanın hafifliği

oysa...
varlığın ne önemi var
aynı koldaki iki kefe
göz göze gelmedikçe

İbrahim Başar

Durma Git

Gideceksen hadi durma git
Bahanelere hiç gerek yok
Hayatımdan artık çık git
Zor olsa da alışırım

Varlığınla çektiklerim
Yokluğunla verdiklerim
Her nefeste ektiklerim
İçimde kalsın alışırım

Gideceksen hadi durma git
Uğrunda vazgeçtiğim
Yüreğime zincirlediğim
Sensizliğe alışırım

Sevdim seni deyişine
Bakışların' sevisine
Yüreğinin dirimine
Çok da kolay aldanmışım

Gözlerini kaçırma gözlerimden
Biliyorum artık, gideceksin
İki adım kaldı bu son geceden
Götürecekleri son nefesimsin

İbrahim Başar

Duvardaki Saat

artık tek istediğim
sessizlik hasreti ile
her bir günün doğuşunda
duvar saatinin sesiyle uyanmak
yer yatağında huzurla
tekrar yorgana sarılmak
sadece gözlerimi kapatıp
mevsimlerden kış da olsa
sıcaklığı hissetmek
o muhteşem sesi dinlemek

tik tak, tik tak...

ve akan zamanın bir parçası olmak
hiç takılmadan, geri kalmadan
ben de varım diyebilmek
tüm kaygılardan uzak
çocukluğuma dönebilmek
tahsin amcamın evinde
o duvar saatini dinlemek

tik tak, tik tak...

İbrahim Başar

Düş Görümü

uykusuz gözlerin bakışlarında
olmayan sabahın düş görünümü
taş plak misali...
alına çizilmiş ebedi bir ezgi
serbest makamında bestesi
iki dudak arasına sürgün
'her yer karanlık...' güftesi

Manavgat 09.07.2013

İbrahim Başar

Düşünme'ler

ağır bir kütlenin altında uyandım bir ağustos sabahına
yoğunlaştırılmış demir parmaklıklar arasından
son güneş ışığını yakalamaya çalışırken
dünden sonra ancak bugün olabildi; yarınım meçhul

hasrettime paravan çekilmiş tam kapalı ceza evinde
hücremin küflenmiş duvar diplerinde eğleşiyorum
ve aklım, gece öten kargaya takılıyor; duvar deliğinde
şehvetli bakışlarındaki doyumsuzluğuna
o an, kimbilir hangi günahlı ellere sıkıştırıldı kalemler
kimin elinden fırlatıldı eğreti kantarın topuzu

ve düşünüyorum...
düşünüyorum da, biz düşünmeyi çok sevmişiz aslında
ötesi, yamalı bir bohçadan düşlenen her ne varsa

karantinaya alınmış özgürlüğün koğuşunda
ölü kediler geçitinde sönüyor ışıklar
ve karanlıkta, tüm kediler aynı renkte; koyu gri
sanki birlikte çok daha yalnızım; sevdalarım
ya da burnumda tüten her ne varsa

ve susuyorum...
susuyorum güne düşen yorgunluğuma
düşünüyorum da, biz susmayı da çok sevmişiz aslında

Manavgat 18.08.2013

İbrahim Başar

Efsane

/Bana kendini anlatma
Özün özümde dir/

Parke taşları döşeniyor artık oynadığımız sokaklara
Çocukluğumuzda, hayallerimize bandığımız ekmek misali
Kaybettiğimiz oyuncaklar da sonsuza dek sahipsiz kalacak
Belli ki, artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak

Gençliğimizden sadece buruk bir tat kalmış damağım da
En ön saflarda göğsümüzü siper etmemize karşın
Çapraz ateşlerde yitirdik kutsal saydığımız tüm sevdaları
Nasıl da hunharca katledildi ufuktaki son çizgimiz

Yan yana yürürdük ayaz gecelerin susuz seferlerinde
En belalı kum fırtınaları bile aramıza giremezdi
Ocak hasretinden, kısık ateşlerde közlenirdi yüreğimiz
Bazen de göz yaşımız kan olurdu çorba içtiğimiz miğferlerde

Ey arkadaş, rotası belli olmayan bir gemi gibi
Zaman hızlıca uzaklaşıyor yorgun bedenimden
Saatin titrek yelkovanı zehir kusuyor döşeğime

Gel otur yanı başıma, tut elimi ve bana bir hikaye anlat
Uğruna ölebileceğimiz kayıp bir sevdayı
Ya da bir efsane...
Mesela bana Barış'ı anlat, içinde bir tutam özgürlük olsun
Hiç durmadan...ta ki yıldızlar ebediyen sönene kadar
Ben de öylece dalıp gideyim, göz kapaklarına inat

İbrahim Başar

El Üstüne

ne geldiyse başımıza
el elden üstündür diyerek
el üstünde tuttuğumuzdan gelmiştir
ayaklar altına düşmemiz ondandır

İstanbul 13.05.2015

İbrahim Başar

Eyvallah Güzelim, Canın Sağ Olsun

Tükettik zamanı hayat yolunda
Hayaller yıkıldı o son çıkmazda
Şimdi sen yoksun ya artık yanımda
Perişan bir halde, paramparçayım

Katıksız hayatın boş sofrasında
Vefasız aşkların topraklarında
Bir varsın bir yoksun yorgun ruhumda
Perişan haldeyim, suskunlardayım

Şikayet edemem, sevdim bir kere
Sonsuz bir ateşe düştüm nafile
Elveda demeden gittin bir kere
Eyvallah güzelim, canın sağ olsun
Eyvallah güzelim, canın sağ olsun

İbrahim Başar

Geceye Düşen

soğuktur aynadaki resim
sırrı kadar derin; öyle de karanlık
hasret işte böyle bir şey sevdiğim
ne zaman aynadan düş/sen aklıma
çekerim geçmişten ılık bir nefes
fincandan bir yudum köpüksüz kahve
bu kadar mı acı verecekti
geceye düşen
son mehtap

Manavgat 17.11.2013

İbrahim Başar

Geldik Mi?

zaman nasıl da akıp gidiyor
arabanın arka koltuğundan
'geldik mi, geldik mi? ' diye sorarken
kendimi birden direksiyonun başında buldum
ve artık varmak üzereyim...

İstanbul 19.08.2014

İbrahim Başar

Geleceğimizin Öldüğü Yerde

İhtirasla yok ediyoruz
kaybolmaya yüz tutmuş
en değerli taşlarımızı
evreni yarınlar taşıyacak
umut saçacak fenerlerimizi
Bir bir bizi cezalandırmak için
sırt çevirip gidiyorlar
asla dönmemek üzere

Kimi köprüden atıyor yüreğimizi
bazıları ruhumuzu bileğinden kesiyor
ateşte yakıp, kavuruyor göz bebeğimizi
Gidiyorlar evrenden koparak
özür dileyerek; aslında kaçarak

Ve biz
seyrediyoruz
adeta gitmelerini bekliyoruz
sonra soruyoruz kendi kendimize
sebebini

Oysa biz değil miydik
onlara yürümeyi öğretip
bizden uzaklaştıran
konuşmayı sevdiren, susturan
Kin ve nefreti yaşatan
sevmek, sevdirmek varken

Evet
dayanamadılar ve gidiyorlar
bizlere, mirasımıza, kötülüklerimize inat

Biz ise
artık geleceğimizin öldüğü yerdeyiz

Çocuklarımızın mezarı başında...

İbrahim Başar

Gölge oyunu

yine tek başımayım
vahamete kapılmış
bir günün ardından
güneşten yoksun
bir yer sofrasında
ağırlanıyorum

bir lokma sıcak ekmek hasretiyle
acılarıma bandığım bir tutam umut
ve tek nefeslik an'ım
öylesine ağır bir karanlıkta
nasıl aydınlanırdı ki

bazen düşünüyorum da
sahi, ben neyin gölgesiyim?

İbrahim Başar

Gözlerin

Daldım yine gözlerinin sonsuz derinliklerine
Şeni senden koparıp, dokunmak istedim tenine
Öyle güzel yaratmış ki yaradan; özene, bezene
Seni sevmemek ne mümkün, bakarken gözlerine...

Yılların bıraktığı izlere takılma sakın
Seni sen yapan bunlardır; cilvesidir hayatın
Ben seni bu halinle sevdim, 'Ben'im senin yazgın
Bırak şu kuruntuları, sarsın beni kolların...

Ömür geçse de aradan, sensin benim ilk aşkım
Yine son sen olacaksın; hala sana aşığım
Dudaklarına, gözlerine,...her şeyine taptım
Beni benden aldım, sıcak ellerine bıraktım

İbrahim Başar

Gurur

İstanbulsu duygular sarmış ruhumu
içim öylesine kalabalık ve yıpranmış
kendime iyilik etmek iyi gelmiyor sanki
sanırım bırakmalıyım
varoşları delip geçen sokaklarda
seyrine çıkmayı, gözlerinin gördükleri boyunca
zira karşılaştığım hep aynı manzara
bir yanımda deniz kumuyla inşa edilmiş umut apartmanları
diğer yanımda ise zamanın altında ezilmiş hayaller
üzerime çökecek gibi
üçra köşelere bırakılmış çöp yığınları
fay hattı üzerindeki
sensizliğin sessizliği
sonumuz böyle olmamalıydı güzelim
sonumuz böyle olmamalıydı
sahiplenerek sahipsiz kalmamalıydık

endişeliyim ve üşüyorum, hem de çok
yazım kışım birbirine karışmış, umarsızca
varlığın ve yokluğun gibi
ve hala karşılıyorum bavuluyla gelenleri
kaldırımlar, sokaklar, sahiller
yine de çok da boş kalmasın, değil mi
ne de olsa, güneş, artık pek ısıtmasa da
ışığını saçmaya devam ediyor
elbette çıkmaz bir sokağa girene
is yağmurlarının altında ıslanana kadar
cigerlerim paramparça

ve biliyorum ki, gelenler yine gidecekler
belki de, gururlarından başlarını yaslayarak
ağlayamadıkları omuzlarda

ve sonunda yine biz bize kalacağız
gururlarımız ile baş başa

İbrahim Başar

Gün Batımı

bazen gün doğumunda
sanki bir el yanaklarımı okşuyor
ılık bir nefes ısıtıyor kulaklarımı
burnumda mis gibi
bahardan kalma papatyaların kokusu
tarif edilemez bir duygu
ve birden çocukluğumu hatırlıyorum
uyanmak istiyorum uyanamıyorum

bazen gün batımında
gölgeler uzamaya başladığında
içime birden bir şüphe düşüyor
kaybettiklerimi, acılarımı düşündüğümde
hep aynı sesler yükseliyor etrafımda
adeta meleklerin kanat çırpışları gibi
beni izlediklerini düşünüyorum
tüm sırlarımı bildiklerini
arzularımı, hayallerimi
sonra...
kısık bir sese takılıyorum
sanki beni çağırıyor
öyle bir huzur sarıyor ki bedenimi
gitmek istiyorum, gidemiyorum

Manavgat 20.05.2013

İbrahim Başar

Gün bitimi

rihtımda dalgaların titreyişini izliyorum
parlayan kırmızı güneş topu
yapayalnız ve mavimsi
derinliklerde kaybolmak üzere

bir an gelip geçtiğim kalabalıklar yok artık
kıyı şeridi bomboş
deniz çarşaf gibi
zaman tam da burada durmuştu
yüreğimin yaralandığı yerde

yok artık güvertelerden sallanan eller
herkes kendi kabuğunda
kulaklarımda rüzgarın feryadı
ruhumda çalkantılar...

gözyaşları içinde
adeta gülmeye benzeyen bir şey
hiçbir şey geri gelmeyecek, biliyorum
ve korkarım alışamayacağım

vakitse geldi gibi
ertelemek ne mümkün
zira tomurcuklar yavaşça sallanıyor
kahverengi dallarında...
paçalarımda tuzlu su, bembeyaz
ruhum darmadağın

ufuk artık kan kırmızı
beklemenin bir anlamı kalmadı
kararsız adımlarla ağır ağır
kente doğru ilerliyorum
biraz aydınlık, bir tutam umut
ama illa ki ışık
kursağımda henüz demlenmemişken
bir rüya gibi üzerime çöküyor
derin ve çekilmez özlem
yalnızlığın soğuk elleri tenimi okşuyor
çok bekledim
ama kimi, neyi bilmiyorum
sabahın insafına emanet
varım yoğun
ve gün bitiyor

İbrahim Başar

Halay Başı Garip Kamber

Bizim bur'da bilinendir
Düğün olsa koşar gelir
Küçük büyük sevenidir
Halay başı garip Kamber

(Hadi sella mendilini
Halay başı garip Kamber
Hadi hadi sella mendilini
Sensiz olmaz garip Kamber)

Zurna çalsa coşar birden
Halay varsa gider önden
Ne dert bilir ne de keder
Halay başı garip Kamber

Hadi sella mendilini
Halay başı garip Kamber
Hadi hadi sella mendilini
Sensiz olmaz garip Kamber)

Bel kıvrır hiç uslanmaz
Diz çöker de yere yatmaz
Zılgıt çeker tutulamaz
Halay başı garip Kamber

Hadi sella mendilini
Halay başı garip Kamber
Hadi hadi sella mendilini
Sensiz olmaz garip Kamber)

Cebinde yok tek kuruşu
Yırtık gömlek, hiçbir işi
Sallar yine mendilini
Halay başı garip Kamber

Hadi sella mendilini
Halay başı garip Kamber
Hadi hadi sella mendilini
Sensiz olmaz garip Kamber)

Ona davul zurna gerek
Uç ayakta süzülerek
Sürüklenen damat gerek
Halay başı garip Kamber

Hadi sella mendilini
Halay başı garip Kamber
Hadi hadi sella mendilini
Sensiz olmaz garip Kamber

İbrahim Başar

Hasret

hasret yine gecelerimi zehirliyor
gündüzlerimi hele hiç sorma
çöktü yine üzerime anılar
boğuluyorum susuzluktan
bir kırlangıç gibi yapayalnız
çırpınmaktan yoruldum

bir ara dalmışım, başım sinende
saçının teline sarılmışım gıyabında
bu kadar da özletilmez ki insan
hadi gel, son kez tut elimi
elveda diyeceğim, söz

bu bir gidiş mi yoksa bir kaçış mı olacak
henüz bilmiyorum ama umarım
yaşamın güneşi battığında
senin yolunu aydınlatır
kederimin karanlığında parlayan yıldızlar

İbrahim Başar

Hatıralar Mazide Kaldı

Yine bir gün düştü takvimden
Hayat ağacından bir yaprak misali
Dönüp ardına baksan ne fayda
Hatıralar mazide kaldı

Gençliğinde düşlerin vardı
Çocukluğunu uğruna sattığın
Geriye kalan sade bir hüznün
Hatıralar mazide kaldı

Pencereni aç renklere sarıl
Yaşamak güzel görmesini bil
Geçmiş unut asla geç değil
Hatıralar mazide kaldı

Eksiklerin eskide kalsın
Çaresizlikler bahtın mı sandın
Aç gözlerini gerisi kaybın
Hatıralar Mazide kaldı

Aynaya bir bak gerisi yalan
Hatıralar mazide kaldı

İbrahim Başar

Hayatın Arka Bahçesi

Hayatın arka bahçesinde
Bekle beni gece yarısı
Gelirim; geleceğim sessizce
Defterleri dürüp
Kalemleri bir bir kırıp
Hesap sorduktan
Hesap verdikten sonra
Gelirim, geleceğim sessizce

Etrafımızı kuşattılar
Bırakamayız sabaha
Gelirler, götürürler sessizce
Geleceğimiz, düşlerimiz
Yetmedi mi kaybettiklerimiz
Boşa giden zamanlar
Çalınan hayatlar, duygular
Gelirler, götürürler sessizce

Acele edelim biraz
Seslerini duyuyorum
Gidelim, gideceğiz sessizce
Arkamıza bakmadan
Kurtaralım kendimizi
Arterlerden yalnızlığa
Hayatın arka bahçesine
Gidelim, gideriz sessizce

İbrahim Başar

Haydarpaşı Garında

Haydarpaşı garında vagonlar peşin sıra
Bir hüznle bin umut dizilmiş peronlara
Yar, sıla dinlemeden kıydın göz yaşlarına
Gidenlerden bihaber insafsız Haydarpaşı

Nice sevdalar çaldın, götürdün diyarlara
Ana, baba demeden fırlattın topraklara
Yetim kaldı haneler, köz düşmez ocaklara
Soğuklarda eridik vicdansız Haydarpaşı

Yaz baharım sarardı, kaldım şimdi kışlara
Düşmüş karanlıkların yıldızları saçlara
Yorgun gözlerim bakar içi boş vagonlara
Ağlayanım kalmadı, yanasın Haydarpaşı

İbrahim Başar

Hazan Vakti

duyuyor musun sessizlikte
yaprakların hışırtısını
onlar da dallarında tutunamamış
ayrılık rüzgarları öylesine esmiş ki
hepsi bir kenara savrulmuş durmuş
aralanmaz kapılara bakarak
başını ellerinin arasına almış, düşünüyorsun
hangisine daha çok yaşıyorsun
hazana mı, sessizliğe mi

gör ki/
sen hiç yaşamamışsın be arkadaş

İbrahim Başar

Her Gün Yeniden

belki her gün yeniden başlamak gerek
hani ilk günlerimizdeki gibi
her gün yeniden hayata göz açmak
ne dert olurdu ne tasa
sadece sen ve ben

mesela yarın
sabah uyandığımda
ilk saçlarına dokunurdum
çok sevdiğimi bilirsin
yavaş yavaş
yanaklarında gezerdi parmaklarım
ama asla uyandırmazdım
sen gözlerini açana kadar
öylece seyrederdim yüzünü

ve kulağına fısıldayarak
sana güneşi anlatırdım
her gün yeniden

öğlen olduğunda
canımız ne isterse onu yapardık
mesela alışverişe çıkardık
sana neler alırdım neler
sonra sahil kenarında
birer kahve içerek
yorgunluğumuzu
üzerimizden atardık
bir de bakmışız akşam olmuş

ve ben sana denizi anlatırdım
her akşam yeniden

akşam yemeğimizi
senin için özel yaptırdığım
verandada keyifle yerdik
hiç acelemiz olmazdı
yıldızların parlayışı
ay ve sen ve ben
daha ne olabilirdi ki
ellerin ellerimde saklı
gözlerimiz gökyüzünde
yanak yanağa

bir de bakmışız gece olmuş
ve ben sana aşkı anlatırdım
her gece yeniden

belki her gün yeniden başlamak gerek
her gün yeniden hayata göz açmak
yoksa böyle...
sensizlik çok zor be gülüm

İstanbul 26.01.2013

İbrahim Başar

İçimde Sakladığım Acımsın

Sevdiğim, cananım, hasretim
Sen benim aymayan sabahın saf ışığımsın
Dinmeyen sevdamin kor güneşimsin
Bir türlü aklımdan çıkmayanım
Daha önce hiç böyle özlemediğimsin

Sevdiğim, cananım, hasretim
Sen benim kırık bir ezgimde yankılanansın
Sönmeyen ateşte küllenmeyensin
Gecede yıldıza ağlayanım
Kapanmaz yaramda ince sızımsın

Sensiz her nefeste eksik kalan yanımsın
Gözümde titreyerek akan o son damlasın
Adını andığımda kapanmayan yaram
Bir ömür içimde sakladığım acımsın

İbrahim Başar

İçimdeki ses

Daha güzel bir 'Yarına' bakmak istersen beni takip et
Gündüzleri güneşi, geceleri ay ışığını
Gölge ettiğim yerden gel
Ayak izlerinden ilerleyelim geriye
Adım adım; aheste, aheste
Görüyorsun, artık sağda bıraktıkların solunda
Solda bıraktıkların sağında; değişen bir şey yok
Yine aynı silüetler, aynı façalar
Ve ardında bıraktıkların, yine önüne çıkacak
Bazen engebeleri düzelteceksin
Bazen de çukurları dolduracaksın
Tekrar yürünebilir hale getirebilirsen ne ala
Yol kenarında ektiğin tohumlara da bir göz at
Büyüdüklerini göreceksin fakat...
Kimi solmuştur, su vereceksin; belki canlanır diye
Kimi de canlı canlı dır, okşayıp besleyeceksin
Daha da büyüüp tohum saçsın etrafına, çoğalsın
İşte senin toprakların burasıdır
Sürdüğün, ektiğin, biçtiğin
Ve sen, hala, işte buradan besleniyorsun
Sen, ne kadar güzel bakarsan toprağına
O kadar kendine rahat bir yer bulacaksın
...O toprakta
Fakat hiç unutmayacaksın ki
Bugün, yarının dünü olacak....

İbrahim Başar

İçimizdeki Çanakkale

buzlar çözülünce
bekle beni bir akşamüstü

güneş inerken gözlerine
dağ esintisi nefesim nefesinde harlanacak
ruhumuzun senfonisi iki ileri bir geri ritminde
yine o eski şarkılar dökülecek dudaklarımızdan
mağrur aşkın kılıcından son damla kan
seyyah gönlümüzün son damarına dek can verecek

ve biz artık yeniden 'bir' olacağız...

/muson yağmurlarıyla birlikte
fırtına gibi esmeye çalışmak
ancak kudretli iktidarsızlığın
en zavallı hamlesi olacaktır/

umut sen ve ben...

satranç masalarında bozulacak oyunlar
dizginlenemez arzularımız şahlandığında
bambaşka bir güneş doğacak kayıp şehrin üzerine
en tepeden ısıtacak asil ruhları
Utanç veren gölgeler kalkacak üstümüzden

ve...
seher vakti el ele tutuşarak
batıdan doğuya, kuzeyden güneye
aynı ışığın altında sıra sıra diye sarılanlar
bilesin ki yine biz olacağız

/nice davalarda yargılanabiliriz
ama öyle bir dava var ki, uğruna ölürüz/

çünkü biz son kaleyiz
çünkü biz 'Çanakkale'yiz

17.03.2013 Manavgat

İbrahim Başar

İpek Çiçeği

bize göre değilmiş meğer
alabildiğince yaşamak
olabildiğince sevmek

de ki, nasıl sevesin
gökyüzüne çalınmış örtü gibi karayı
ölmüşlüğe doyamamış bulutları

bilesin ki, yine de hiç ağlamadım
hüznü mabet yaptığım geceden
uyanırken şafağa
yaz yağmurlarından çok uzakta
toprağa aşık olacak kadar ezik
yaprağına kırağı düşmüş
hani o çok sevdiğin
ipek çiçeği gibiyim
akmayınca ruhuma sıcak nefesin
nasıl da üşüyorum

işte hala tam oradayım
kök saldığım toprakta
açmaktan aciz yalnızlığım
dünü bugüne taşıyan
zaman gibi gelip geçtiğinde
hep sen vardın karşımda
bir güvercin tedirginliğinde
yüreğimden taşan sevdanın
kırıntılarına eğildiğimde

İstanbul 20.04.2014

İbrahim Başar

İstanbul Kıssası

Bu ne görkem, bu ne heybet böyle
Kimlerin gözü olmaz ki bu şehirde
Bilmezler ki, iki yakasıyla, yedi tepesiyle
İstanbul başka bir güzel yârimin gözlerinde

İstanbul 30.01.2013

İbrahim Başar

İstanbulu Duygular Sarmış Ruhumu

İstanbulu duygular sarmış ruhumu
içim öylesine kalabalık ve yıpranmış
kendime iyilik etmek iyi gelmiyor sanki
Bana hiç yaramıyor İstanbul

sanırım bırakmalıyım artık
varoşları delip geçen sokaklarda
seyrine çıkmayı, gözlerinin gördükleri boyunca
zira karşılaştığım hep aynı manzara

sonumuz böyle olmamalıydı güzelim
sonumuz böyle olmamalıydı
sahiplenerek sahipsiz kalmamalıydık

bir yanım deniz kumlu umut apartmanları
diğer yanım ise zamanın altında
ezilmiş hayaller üzerime çökecek gibi
üçra köşelere bırakılmış çöp yığınları

endişeliyim ve üşüyorum, hem de çok
yazım kışım birbirine karışmış, umarsızca
varlığın ve yokluğun gibi biçare
ve hala kalsam mı diye düşünüyorum

sonumuz böyle olmamalıydı güzelim
sonumuz böyle olmamalıydı
sahiplenerek sahipsiz kalmamalıydık

Sokaklar, sahiller çok da boş kalmasa,
zaten güneş ışığını saçmaya devam ediyor
bende is yağmurlarının altında ıslanıyorum
nefes almak zor, ciğerlerim paramparça

sonumuz böyle olmamalıydı güzelim
sonumuz böyle olmamalıydı
sahiplenerek sahipsiz kalmamalıydık

İbrahim Başar

İsyanım

her Şey mevsiminde güzel derler
en güzel aşklar baharda yaŐanır
ne var ki...
hiÇ eksilmedi bahçemde krizantemler
gen liğime isyanım işte bundandır

Manavgat 14.06.2013

İbrahim Başar

İşte Böyle Dostum

Ey dostum, şöyle düşünüyorum da

'Hayat işte' dediğimiz bunlardan ibaret değil mi
Gelmek, yenilmek ve gitmek
Geldim, ağladım
Sevdim, yüreğime yenik düştüm
Ve artık gitmek gerekir
Bir meçhule, adım adım
Soğuk bir taş üzerinden
Omuzlarda
İki karış toprağa.

Yoksa
Benim kaderim mi böyle yazılmış
Yani kader, ne hak ettiysen O'mudur
Bunlar mı bana layık görüldü
Aşklardan arta kalan
Mutluluktan son demler
...Acı-acı
Mevsimlerden, ayaz karanlıkları
Bahar sanıp, sarıldığım

Oysa
Çok bir şey beklemedim
Sadece bir tutam huzur

İşte böyle dostum

Huzur varsa
Eksik ne'm kalır...

İbrahim Başar

İşte Efkarım

Günler sonbahara göz kırptıyor
Geceler ise yıldızlara hasret
Hepsi dışarıda hapsolmuş
Ne gelesim ne de hevesim var
İçime sıkışmış çıkamıyorum
Ama öyle bir gidesim var ki
Biri çağırsa giderdim

Hazırlıksız ele verdim kendimi
Eksiğim dediğim tamamlanmadan
Yeni düşlere pek vakit de kalmadı
Eskileri de ölmüş zaten, diri diri
Zira ömürleri bu kadardı
Hastaya götürülen bir çiçeğin ömrü kadar

Artık aklımın usulce yatacağı yerdeyim
Tabakamdan bir miktar kaçak tütün
Kırışmış bir Gizeh sarma kağıdı
Ve kibritten bir kıvılcım yetecek gibi
Yanına da bir kadeh umut içer
Yarına kement atarım
İşte efkarım böyle başıma bela

İbrahim Başar

İz Düşümü

hep kısaydı evreler
yaşamın evreleri
bir anda geliverdi
ya o gitmeler...

bir çocuk tanıdım
için için ağlardı
durduramadım
akan göz yaşlarını
üstünden geçen yılları
ancak o zaman anladım
yaşlandığımı

Manavgat 19.07.203

İbrahim Başar

Kahve falı

Çok mu geciktik, sona mı kaldık
Düşünmeden edemiyorum
Oysa üç vakte kadar kavuşabilirdik aslında
Belki üç gün, üç ay, üç yıl, hatta üç ömür sonra
Kim bilebilirdi ki, kim bilebilirdi

Birkaç küçük kahve çekirdeğinden süzülen
Kıvamlı gözyaşları dökülürken
Titrek elimdeki fincandan yansıyan
Anlamsız bir resim, çarpık bir manzara
Ne bir at ne bir güvercin

Köpüksüz bir varlığın sancıları
Yüreğimi darmadağın ederken
Gökyüzünde kararmış bulutlar
Ufukta hasretin acı mı acı manzarası
Sahi, kavuşmaya kaç hasret kaldı

Küçücük bir fincandan yansıyan
Çaresizlik ve umutsuzluk
Dost bildiklerime taş çıkartıyorlar
Nobran kahveciden dilenir olduk ya
Ne günlere kaldık, ne günlere kaldık

Çıkamaz sokaklardan akan bir umudun
Peşine düşmüş bin bir ihtiras
Belirsizlik diz boyu,
Aldırmayayım diyorum ama
Hani, merak da ediyorum
Vuslata kaç ölüm kaldı

İbrahim Başar

Kara Toprak Ört Üstüme

Düştüm bir sevda yoluna
Düştüm bir sevda yoluna
Gam bağladı sol yanıma

Geceler gündüzüm oldu
Geceler gündüzüm oldu
Yârim güldü birden soldu

Söylenecek söz kalmadı
Söylenecek söz kalmadı
Ateş söndü külü kaldı
Gitme vakti geldi çattı

Meskenim yok yâr gönlünde
Meskenim yok yâr gönlünde
Sığındım göz kadehime

Bir sevdaydı gelip geçti
Bir sevdaydı gelip geçti
Ay misali doğup battı

Şebnem düştü yâr tenime
Şebnem düştü yâr tenime
Uşüyorum acel gel de
Kara toprak ört üstüme

İbrahim Başar

Kayboluş

bakışlarının derinliğinde kayboldum
mevsimlerden hüzün
günlerden, gidişinin ertesi
vakitlerden ise, en geç olanı

bugün ve her gün

birden karşımdaydı gözlerin
annesini kaybetmiş bir ceylan gibi
hazırlıksız yakalanmışlar kara kışa
bir umut, tükenmeksizin
bin yılın enkazı altında ezilirken
yarınına uzanamayan bir el
yanaklarından süzülemeyen
bir damla yaş
ki sen, sen ağlayamadın

alışmaksa, alışırım
buz kesilmiş bedenimle
bir köşeye çöküp
elimde, çekilen tek resminle
seni ağlamaya, hıçkırmaya
sessizliği bozmadan
seni yazmaya, seni okumaya
alışırım elbette
ne çare, biliyorum ki
gelmeyeceksin

unutmaksa, unuturum
yıldızların son parlayışında
seni unutur giderim
giderim de, unuturum

ve sen
hep çocuk kalacaksın
oysa
senin adın Yunus

İbrahim Başar

Kayıp Kıtanın Yorgun Bekçileri

/Mustafa Bay'a/ Metafor...

-I-
güneşin kızgın batışından anlaşıyordu...
bu gidiş, öyle bir gidiş değildi
kaybolurken denizin al yanaklarında
umudun haykırıları yansıyor geceye
'anlamıyorsunuz...'

-II-
yıkansa da yakalar nisan yağmurlarında
düşünce ellerden kokan balıklar
kayıveriyor gözlerden tüm değerlerimiz
eller, ellerin olmuş, yüzler, yüzsüz
'ne aynalar kırıldı bu kıtada...'

-III-
düşünce milinden güdümsüz akrep
çaresiz bitişin aktörleri belirir ön saflarda
ve gözler, gökyüzüne uzanır
dudaklarda sessiz bir ılık
ne görülür, ne duyulur
'zamanın sarkacı çoktan kopmuştu'...

-IV-
sürdürmekse hayatı, tamamlayıp gitmek
rüzgara göre dönmek; yorulmadan
yaşama yelken açamadan
dalgaların üzerinde dans etmek gibi
ve deniz durulduğunda, girdapa kapılmak...
'oynamayan kalmasın
dön ha dön, dön ha dön..'

Manavgat 22.10.2013

İbrahim Başar

Kayıtsız

Karmaşık duygulardan beslenen bir düzen
Tren rayları kadar esnek bir yol haritası
Elde, nereye çevirirsen çevir, hep aynı yönü gösteren bir pusula
İstikamet ölüm
Lokomotiften çıkan kara dumanlardan derin bir nefes
Bedeni saran is kokusu gibi kapkara; makbul olan budur
Bir de gözler, daha da kara

Manşetlerden verilen en acı haberlerden
Kopyala, kopyala yapıştır; ne kadar da basit, sürekli güncel
Gözyaşları suskun, yürek suskun, analar suskun
Sonra, büyük puntolar üçüncü sayfalarda küçülür
Vicdanlarla birlikte küçülür de küçülür
Bir de ölüm...ne kadar da küçültür

Ve, arka sayfalarda bir ilan
"Vicdanımı kaybettim, hükümsüzdür"

İbrahim Başar

Kendimi Bir Türlü Bulamıyorum

Uzaklarda kaldı artık gözlerin
Bir gittin bir daha geri dönmedin
Sensiz ne yaparım, hiç düşünmedin
Canımdan çok sevdim, anlatamadım

Soğuklar kurbanı gece buluyor
Musallat oldular, güneş doğmuyor
Bu yürek sancısı sensiz dinmiyor
Ben sensiz yapamam, anlatamadım

Benzersiz bir aşkı, kıymet bilmedim
Ruhumun sesini hiç dinlemedim
Gittiğinden bu yana inan gülmedim
Ağlayan gözlere anlatamadım

Böyle mi bitecek düşlediklerim
Sensiz bu alemde değersizleştin
Beni benden alıp nereye gittin
Kendimi bir türlü bulamıyorum
Kendimi bir türlü bulamıyorum

İbrahim Başar

Kerte

eğreti olacaktı elbette, eğreti
çocukluğun, yırtık uçurtmanın uçabildiği
gençliğin, acılarını hatırlayabileceğin kadar
ve geçen günlerden sana kalan...bugün
ne bir eksik, ne bir fazla
her şey tam kıvamındaydı diyebilmeli insan

keşkelerin kerteleri yüzündeki derin izler
kaşındığında kanıyorsa
pişmanlığının mahcubiyete dönüştüğü
artık gözlerden düştüğün yerdesin demek
ne bir adım ileride, ne bir adım geride
her şeye rağmen dik durabilmeli insan

aradığın suhulet sırlı camlarda saklıdır
ömür ise kadrındaki son kertede
her şeyin başladığı yerde
yine de geriye dönüp bakabilmeli insan

belki de...
bir şeyler daha olmalıydı diyeceksin

İbrahim Başar

Kim Kaybetti

Bazı gecelerde bakarım odamın camından
Meraktan, öylesine sorarım kendi kendime
Gece mi gündüze hükmetti, gündüz mü geceye
Hangisi Kaybetti, neler elde etti kazanan

Dökülen yapraklar ağaçtan ne aldı götürdü
Eksilen ağaç mı oldu bunca yaprak dökmekle
Düştükleri topraklar mı çoğaldı, büyüdü
Onları çürütüp, içine çekip eritmekle

Bulutlardan dökülen yağmur denize süzülür
Azalan bulutlar mı, büyüyen deniz mi olur
Yoksa yıkanıp, eriyen dağlar mı zarar görür
Hangisi daha az acı çeker, kim hayat bulur

Aşkta her zaman vefa, hayat da cefasız olmaz
Sevenin olduğu gibi, terk edenin de vardır
Kaybettiklerimizin yeri asla doldurulmaz
Giden giderse, kalan kalırsa, kim zarardadır

İbrahim Başar

Köy Manzarası

Hani orada bir köy vardı uzakta/*

Kara duman çökmüş köyüm üstüne
Viran olmuş bahçe bağlar ner'desin
Namertlerin güven olmaz sözüne
Talan olmuş yetim hakkı ner'desin
Sarı Efem harap olduk ner'desin

Bin bir emek harcayarak ektiğin
Alın terin' döküp hayat verdiğin
Balam diye okşayarak sevdiğin
Sofralara meze olmuş ner'desin
Sarı Efem viran olduk ner'desin

Zalim Sultan saraylarda gezerken
Ahbap çavuş zevk i sefa sürerken
İthal gömlek, ipek çorap giyerken
Bir çaputa muhtaç olduk ner'desin
Sarı Efem harap olduk ner'desin

Köyün yolu karanlıktan geçiyor
Eşkiyalar tezgah kurmuş bekliyor
Yolun sonu yamaçlarda bitiyor
Bir can kaldı verilmedik ner'desin
Sarı Efem bitap düştük ner'desin

Manavgat 07.06.2013

İbrahim Başar

Lokma Tatlısı

Lokma Tatlısı

'hayatın bir tarafına tutunmak gerekiyordu
bir ağacın köklerine tutunduğu gibi'
ne yani, anlamama imkan yoktu ki
sahipsizliği ve dünyaya atılmışlığı
polis karakoluna terk edilişi

henüz beş yaşındayken küçük yüreğim
dört gözle beklerdi güzel insanları
poşetlerle lokma tatlısı getiren talebeleri
tarif edilemez bir duygu, bir özlem
şöyle bir düşündüm de
ben en çok o lokma tatlısını sevdim
saçımın okşanmasını, o gülücükleri
içten ve karşılıksız

ve geçti, ama henüz bitmedi
kaç yıl geçti hatırlamıyorum bile
hayat denizinde büyümeden, yaşlanmadan
yarım asır da ne demek, çok daha ötesi
ha, kırıldım mı? hayır
sadece biraz hüzünlüyüm, hepsi bu
kırılası özlemin acımasız elleri
içi dolu bir küfe ile
yaşamın ağırlığını pazara çıkarmışken
içimdekiler zaten çoktan ölmüştü
diriltmeye de gücüm kalmadı

ve hala oradayım, sanırım hep orada kalacağım
kimi veya neyi beklediklerini bilmeyen gözlerle
elimde bir poşet lokma tatlısı
çünkü ben hala bir çocuğum
çocuk esirgeme yurdunda

İbrahim Başar

Mevsimlik Aşk

'Kapatalım' diyorsun eski defterleri.

Ne varsa eskiye dair, hepsini unutam.
Unutam tüm anıları; senden, benden, eskiden kalan.
Eskimiş ne varsa bizden yana.... Unutam.
...Hiç bir şey olmamış gibi

Birbirimize verdiğimiz sözleri,
O yaşadığımız baharın gülleri
Kapıldığımız yüce aşkın yelini
Paylaştığımız her şeyin önemini

Bir anda unutam demek!

'Sonra yine bakarız,
belki yeni bir başlangıç yapabiliriz' diyorsun.

Oldu canım!

Hurç içine tıktırıp, rafa mı kaldıralım,
yoksa yoldan geçen eskiciye mi satalım?
İstersen ilkbaharda tekrar çıkarıp,
yeniymiş gibi, tekrar kullanalım

Mevsimlik
.....Mevsimlik aşk.....

Eyvallah canım;
sen,... kapatmadan o eski defterleri,
adımı, resmimi, varlığımı oradan sil.
Sil sana olan aşkı, yüreğime kazıdığım,
seni sana rağmen sevdiğimi sil...
Genliğime susamışcasına, sana susadığımı...
Ve sonra, yaprakları bir bir yırtıp, yak kor ateşte;
benim yandığım gibi, için için yansınlar.
Ve yok olsunlar eski defterlerin yaprakları.
Benim, senden sonra yok olacağım gibi,
...kaybolacağım gibi.

Anılar silindikçe, şu sol yanımdan
eksik olmuyor sancılar; bu canımdan.
Boş verip, gideyim mi ben bu cihandan
Ney'lem ben yüreği, sen...sen olmazsan

İbrahim Başar

Mum kokusu

süzülür hüzün sonbahar akşamlarında
ipekten çiçekler bahçesinde
ve hayaller yıkılır zamansız aşkın ertesinde
öyle bir aşk ki, sakarın tadında adeta
elektrikli şömine önünde içilen
bir bardak poşet çayın
acıya meydan okuyan
tatlı ve kekremsi yakışı gibi
televizyon başında beklediğimiz 'az sonra'lar

duvardaki güvercin resmine takılan
bir kokulu mum kadar loş ve flu bakışların
bitmek üzereyken fitili
burun sızlatan hüzünden yayılan
son bir duman
ve çöken karanlıkla birlikte
mumdan yükselen yasemin kokusu eşliğinde
geçştiriyoruz işte bir tadımlık hayatı
'aynen' ve 'yani'leri eksik etmeden
her şey gibi sahte ve eğreti varlığımızla

İbrahim Başar

Nasıl Da Üşüyorum (şarkı sözü)

Tadımlık bu hayat sensiz anlamsız
Mevsimler geçiyor, öyle amansız
Gidenler gitse de her şey zamansız
Sen yokken yanımda yüreğim dermansız

Gitme yanımda kal, çok özlüyorum
Sensiz hiç olmuyor, biliyorsun
Akmasa ruhuma sıcak nefesin
Bir bilsen nasıl da üşüyorum

Sen benim sönmeyen tek ışığımsın
Benimle ağlayıp gülen yarımsın
Gecemin güneşi yıldızlarımsın
Ruhumu okşayan tek sayemsin

Gitme yanımda kal, çok özlüyorum
Sensiz olmuyor, bunu biliyorsun
Akmasa ruhuma sıcak nefesin
Bir bilsen nasıl da üşüyorum

İbrahim Başar

Nasıl Olsa Yoksun

yine indi yazın kavurucu sıcakları ısınamayan yüreğime
hırka olamıyor; kısa ve soğuk kalıyor artık geceler
hayalinle yaşadığım, dalıp, titreyerek gülümsediğim
o karanlıklar, arıyorum, seviyorum onları
dondurucu soğuğu, camlardaki buğuyu
beni ancak bunlar sıcak tutar, böyle ısınırım

nasıl olsa yoksun
bıraksınlar yokluğunu doyasıya yaşayayım, hıçkırarak
bir kandil ışığında, tahta sandalyemde oturup
merdiven dairesinden gelen her sese kulak vereyim
her tıkırtıda gözlerim, hiç kilitlemediğim kapıda olsun

kapı kolunun, hareket etmesini beklerken
seni, bol şekerli çayımda içmek için son ceketimi verirdim
üşürdüm ama, senin anılarının sıcaklığında üşürdüm

ve sabaha doğru
sıvası çatlak duvarlarda büyüyen gölgeni aramayı
öylesine özlüyorum ki
sensiz, seni yaşamayı
sevemedim yaz aylarını
kısa geceleri sevemedim

nasıl olsa yoksun
ve ben kış aylarını özlüyorum, seviyorum
kardaki ayak izlerini, hol'deki şemsiyeni
arayan yorgun gözlerimi

yalanım yok
ben seni çok özlüyorum

İbrahim Başar

Ne İş Olsa Yaparım Abi

Üç, beş bahçe tarla sattım
Geldim şehre dükkan açtım
Bir de büyük levha astım
...Ne iş olsa yaparım abi

Memlekete haber saldım
Kim var kim yok işe aldım
Kendimi de patron saydım
...Ne iş olsa yaparım abi

Temel atıp evler yaptım
Denizlerden kumlar aldım
Çimentodan az da çaldım
...Ne iş olsa yaparım abi

Dairelerde çadır açtım
Adamları hemen çaktım
Bir de ince ayar yaptım
...Ne iş olsa yaparım abi

İş bitmeden cepte para
Alnım açık gözüm kara
Hallederiz son bahara
...Ne iş olsa yaparım abi

Bana bir de Baba derler
Önümde de koç keserler
Sağolsunlar çok severler
...Ne iş olsa yaparım abi

Hesap günü geldi çattı
Tüm dostlarım beni sattı
Yolum uzak gemim battı
...Ne iş olsa yapacağım gayri:(

İbrahim Başar

Ne Kadar Çok Kaybettik

Ne kadar çok kaybettik
Yeni doğan umutlardan
uyuyan bebeğin gülüşünü
görmezden geldik

Ne kadar çok kaybettik
Ağlayan çocuk tablosundan
yaşların süzülüşünü
ressamın marifeti bildik

Ne kadar çok kaybettik
Yüreğine aldirmeden
başkalarının üşüyüşünü
esen yeldendir dedik

Ne kadar çok kaybettik
Arkasından bakmadan
yaprakların dökülüşünü
bir helal olsunla geçıştirdik

Ne kadar çok kaybettik
Ölümden korkmadan
zamanın ölüşünü
göz kırpmadan seyrettik

Ne kadar da çok zaman kaybettik
.....Bir türlü sevmeyi beceremedik

İbrahim Başar

Otizme Dair

bir ada düşün, ağaclar meyvesiz
bir sen, yalnızca sen
ve dört bir yanın, karanlık deniz
sonra yine sen, ve yine ada
duran zamanın esaretinden
kurtulamazsın, farkında mısın?

bir yaşam düşün, durağan
ne kaldırım, ne gidebileceğin bir yol
ama sürekli tökezliyorsun
sokak lambaları çoktan sönmüş
belki de, senin için hiç yanmadı
düşleyemezsin, farkında mısın?

yağmur yağdığını düşün, bir damlası sen
bir çiçeğe, ceylana ya da bir kuşa can
ya da bir kar tanesi, saf ve beyaz
güneşin ısıttığı bir taş misali
okşanmayan yanaklarda
buharlaştığının farkında mısın?

ve, bir çocuk düşün, büyümeye muhtaç
sonra ona dokun, buseden de öte
elini elinde hisset, sıcacık
bir çift göz, birer yakamoz
parlarken ay ışığında
yaşam okyanusuna açılan bir sal
yaşama egemen deryada
sen, ve ben, ve biz
keyfim yerinde, farkında mısın?

İstanbul 09.04.2014

İbrahim Başar

Oyun

/sözden de öte sevdim seni
ki
susmayı hiç beceremezdim, bilirsin/

önceleri her şey basit bir oyun gibiydi sanki
mesela saklambaçta, en akla gelmez yerlerde
ilk ve tek bulduğum kişi sendin
yanar topta vurulduğum, yine sen
böyle geçerdi yaz baharımız eskiden

ve şimdi
umudun, en verimsiz toprağında yeşermiş
ama, dilimden düşecek son sözüm gibi çaresiz
eteğinden dökülemeyen taşlar kadar gizemlisin

söyle sevgili
hangi raflara kaldırdın kuş tüyü hayallerimizi
hangi sandıklara sakladın el emeği, göz nuru
ipek ipliklerle işlenmiş sevdamızın ilmeklerini

o sevda ki
yaz baharın süslü çardağında
güpürlü perdelerin arkasına saklanan
güneye bakan tek pencereydi
okyanuslara dalga salan küçücük deniz
kumdan da olsa, yıkılmayan kalemiz

yoksa
yakamozların parıltısına mı kurban gitti andımız
yada
üç kuruşluk kabuktan çıkan inci mi cezbetti nefisleri

susma sevgili
yeni kuşak özgürlüğün yıkılamaz onurunu anlat
ayaklar altında ezilmenin verdiği sonsuz gücü
acıların sabah yeli gibi geçici olduğunu
bir de, 'kör ebe'nin yeni kurallarını anlat

ve
kimin sesi kimin nefesinde
bir de bunu anlat bana

Manavgat 26.06.2013

İbrahim Başar

Ölü Düşlere Ağıt

Sakladım seni en mahfuz yerimde
Artık baş başayız yüreğimde
Geceler sensiz daha bi karanlık
Ay saplanıyor gündüzlerime

Pencereye vuruyor yağmur damlaları
Belli ki onlar da özlemişler seni
Sihirli bir sabaha birlikte uyansak
Bir tebessüm dökülse dudaklardan

Ben zaten yıkılmışım, düşmüşüm matemine
Gönlümde yaktığın ateş yayıldı bedenime
Hasretin insafsızlığıyla götürüldü darağacına
Vakur bir sessizlikte yuvalanan düşlerimiz

İbrahim Başar

Ömür eylerim

Düşersen ansızın hayallerime
Sabahın yeli ol yelkenlerime
Gözyaşı olup da ak yüreğime
Katrede yıkanır ömür eylerim

Süzüldü yokluğun düştü başıma
Saçlarım' ak sardı sensiz dünyada
Yolculuk kolay da unutmak asla
Seyrine çıkarım ömür eylerim

Yılları yıllarca hiç geçmez sandım
Genliğin zehrine nasıl da kandım
İçimde olmayan duyguya sardım
Hasrete sarılır ömür eylerim

Hapsoldu gençliğim gurur uğruna
Tutkumla savaştım ama ne fayda
Sen yokken yüreğim düştü yalnız
Toprağa sarılır ömür eylerim

İbrahim Başar

Ömürmüş Meğer

ömürmüş meğer
seni sevmek
hani...
doyamadan ölmek
kapalı gözlerimle
seni görebilmek
ve ümitsizce yürümek
ve seni böylesine özlemek
gözyaşlarımla birlikte
süzülürken yüreğimden

can dediğim o meret

İstanbul 23.01.2014

İbrahim Başar

Öyle Bir Dost Lazım Ki

Öyle bir dost lazım ki,
Dost olduğunu bileyim,
Her an yanımda hissedeyim.
Bazen kulağımı çeksın ama affedebileyim.
Bazen de benimle ağlasın, benimle gülsün.
Gülsün ki gülebileyim.
Görsün ki görebileyim.
Sevsin ki, sevebileyim...

Yüzde değil, yürekten ağlasın isterim
Gözyaşı yüreğime aksın çağlasın isterim,
Mutluluğumu görünce öyle keyiflensin ki,
Gülüşü beni, hayata bağlasın isterim.

Yüzde değil, özde
Sözde değil, közde yansın...

Öyle bir dost lazım ki,
Anlatmadan hissetsin, anlasın,
Riyakârlıktan uzak, vurursa alnımın ortasından
Sırtımı sıvazlamadan, gölgemde saklanmadan.
Mertçe olsun isterim, hiç sakınmadan.

Son lokmamı, son kuruşumu vereyim
Yaptığı iyiliği iyiliğim bileyim,
Yoldaşım, sırdaşım,
Candaşlım olsun ama yarı yolda koymasın.
Güvenle ölümlere gidip geleyim...

Kısacası, öyle bir dost lazım ki,
Ruhumun yoldaşı,
Bedenimin sırdaşı,
Mezarımın taşı olsun...

İbrahim Başar

Pencere

her şey...bir gün
pencereni açmakla başlar
artık, buğulu gözlerden değil
canlı renklerden bakarsın hayata

binlerce yıllık bir manzaranın
yegane parçası olduğunu anlarsın
seninle yaşadığını, seninle solduğunu
gör olan biteni

göreceksin...
küçük gözlerden dökülen yağmur damlaları
rengarenk çiçeklerin mimarları olduğunu
masum bakışların yanaklarından
senin için akıtıldığını bileceksin
dokundukça için titreyecek

susturamayacaksın...
yükselen feryatları, inlemeleri
çirkef dillerin zehirli oklarından
dökülenleri asla silemeyeceksin
olsun; varsınlar yüreğine sapsınlar

sonra...
uzarken, büyüyemediğini anlayacaksın
her bir kuşun kanat çırpışında
senden bir nefes götürdüğünü
kırılan kanatlarla uçulamayacağını
her yere yetişemediğini kavrayacaksın
yetmeyeceksin
sen yine de bir el uzat

evet...her şey bir gün
pencereni açmakla başlar
ve sen mutlu ol...
mutlu olmalısın

ya o pencereyi açamasaydın.....

İbrahim Başar

Pişmanlık

aslında her şeyin daha güzel olacağını düşünmüştüm
çocukluğum beni terk ettiğinde

İbrahim Başar

Resital

Bir resitaldir yüreğimde
Dinmek bilmeyen sesler
Seni çalar, seni söylerler
Asla susmaz, beni üzmezler
Öyle güzel ki seçmeler
Sus desem de dinmezler

.....
Bir resitaldir gözlerimde
İpeksi saçın her bir teli
Dudaklarının, sesinle ahengi
Susamış aşkın gözleri
Tek dileyim, kesilmemesi
Hayatımın dinletisi

.....
Bir resitalsin gönlümde
Sen çalar, ben dinlerim
Sen söyler, ben geçerim
Hem sarar, hem severim
Görmesem de seni, düşlerim
Yanımda değilsen de dinlerim
Sensin benim tek eserim

İbrahim Başar

Sen Giderken

gözlerini kaçırma gözlerimden
biliyorum artık, gideceksin
iki adım, kalan bu son geceden
götürecekleri... son nefesimsin

İbrahim Başar

Sen, Güneş Ve Ben

Aynı kaderi paylaşıyoruz, aynı yörüngede döneriz
İstikameti hiç şaşırmadan bir gideriz, bir geliriz
Yalnızlığı sevmesekte, ötesini beklemeyiz
Sen, Güneş ve Ben; biz hiç değişmeyiz

Sıcağımızı sever, gölgemizde gezerler
Işığımızdan kaçıp, karanlığa giderler
Ayrılmaktan korkar, yine de terk ederler
Sen, Güneş ve Ben; bizi değiştiremezler

İbrahim Başar

Senden Nasıl Saklarım

Ne zaman sana bir şeyler yazsam ya da söylesem
hep 'canım' diye hitap etmek istemişimdir.
Biliyorum bunu istemediğini
Ama gönül bu, ferman dinlemez
Senden nasıl saklarım

Son mektubumu yazarken duygulandığımı
Boğazımın düğümlendiğini
Gözyaşlarımı içime akıttığımı
Yokluğunun acısıyla kıvrandığımı
...Senden nasıl saklarım

Şana yolladığım şarkıları ve dizeleri
İçime çekilip dinlerken seni özlediğimi
Elini tutarak hepsini kulağına
fısıldamak istediğimi
...Senden nasıl saklarım

İlk kez dudağın dudağıma değdiğinde
aldığım o inanılmaz hazzı
Başını göğsüme yasladığında
Duyduğum unutulmaz aşkı
...Senden nasıl saklarım

Son nefesimde dahi yaşlı gözlerimle
seni arayacağımı, göremediğimde
Son kez kahrolacağımı
Ama senden vazgeçmeyeceğimi
...Senden nasıl saklarım

Son nefesimde dahi yaşlı gözlerimle
seni arayacağımı, göremediğimde
Son kez kahrolacağımı
Ama senden vazgeçmeyeceğimi
...Senden nasıl saklarım

Belki bir gün buluşuruz bilinmeyen bir diyarda
İçimde bir umut kırıntısı paslanmış bir anahtar gibi...
Umarım bir kapıyı açar sana
Evet, gelirsen ben orada olacağım

İbrahim Başar

Seni Sevdiğimi Söyleyemedim

Aşkımı yıllardır sakladım durdum
Seni sevdiğimi söyleyemedim
Teselli aradım hasreti buldum
Sana bağlandığımı söyleyemedim

Cihanda var olup ömür sürerken
Selamsız sabahsız geçip giderken
Ardından ağlayıp hasret çekerken
Seni özlediğimi haykıramadım

Sessiz bir ızdırap sardı ruhumu
Kenara bıraktım heyhat umudu
Aklıma gelse de gözün buğusu
Sana taptığımı söyleyemedim

İntizar çöplüğüne döndü hayaller
İçimi kemirdi azgın kederler
Yoluna düşse de o yaşlı gözler
Sana öldüğümü söyleyemedim

Çok şeyler bekledim galiba aşktan
Uşüdüğüm gençliğimin saf baharından
Durduğum yokluğunun yamacından
Seni sevdiğimi söyleyemedim

İbrahim Başar

Sensiz Aşkın Günlüğü

Sadece sana okumak isterim sensiz kalan aşkın günlüğünü;
Gözlerini kapak yaptığım, ölümsüzleştirdiğim tatlı gülüşünü.
Sayfaları titizlikle dokuduğum; hecelediğim her sözünü
Sana dokunurcasına resmettiğim, o sensiz aşkın günlüğünü.

Geride bıraktığı yılların tozları sarartmış yapraklarını.
O da benim gibi özlemiştir dokunuşunu, has duygularını.
Bir gül misali, içinde kurutup, saklamak ister anılarını,
Tüm anılarımızı; sonsuzluğa dek sürebilecek aşkımızı

İbrahim Başar

Sesler

bir gün seni de birileri konuşur
gıyabında
geride bıraktığın seslerden
yürekler, diller
seni hatırlarlar
hırsızlıktan kaçarcasına
bırakıp da gittiğini
sahnelediğin oyunları, skeçleri
parmak izin gibi
ayakta alkış tutanlar ve yuh çekenlerin sesi.

ve perde....

sen gittin geleceğe
yaşanmamışa
bazen adım adım, çoğu zaman koşarcasına
sesleri duymazcasına, umursamazcasına

oysa

her arkana attığın
ayaklarının altında ezip geçtiğin
yaşadığın, yaşadığını sandığın gün
çoğalırlar insafsızca

O sesler

bazen ömre ömür katarlar, coştururlar
bazen de alıp götürürler ansızın
yaka paça; ocağından, yatağından

nihayet...

her şey Sonla sonlanır
varlığının izlerini silmek istercesine

mutluluk, pişmanlık,... nefes
ve... nihayet o sesler
lakin, bileceksin ki
son sese ses vereceksin
hesabını...
alabilirsen de mükafatını...

İbrahim Başar

Seviyorum

Seni, hayatı sevdiğim kadar seviyorum
Ancak bu kadar; o kadar da çok

Her nefesimde varlığını içime çekerken
saçlarında parlayan güneşi seviyorum
gözlerinde, Zühre yıldızını

Dudaklarında okyanusların tuzunu tatmaya
sabahın serinliğinde çiy düşmüş tenine dokunmaya
Ne kadar da çok alışmışım hayata
Hele sana...; sorma gitsin

Hayatımda bir tek sen varsın, sende ise hayat
Gözlerinde, tükenmek bilmeyen yaşam kaynağım
bana olan aşkın
İşte bir de onu seviyorum

Hani, dedim ya
seni, hayatı sevdiğim kadar seviyorum
Ucunda ölüm olduğunu bile bile

İbrahim Başar

Son Gece

Gün, yarından habersiz, fırtınanın kopacağı gündü
Bağrından ılgıt ılgıt esecekti ayrılık rüzgarları

Hüzün önce çiseledi, sonra dolu dolu yağdı gök yüzünden
Ardından şimşeklerin ürkütücü patlamaları inledi toprakta
Dışarıda, pencerenin camından süzülen yağmur damlaları
İçeride ise, ağıt koparan son bir damla gözyaşı, sessiz sessiz
Kara bir peçe gibi örtündü çürümüş tahta zeminin üzerine

Gün, kara bulutların çekilmesini bekliyordu aslında
Sonra biricik (gün) eşini görecekti, etrafıca aydınlanacaktı
Kar beyaz bulutların arasından yol alacaktı gök kuşağı
Hele renklerinin, beyaz güvercinlerin kanatlarında yansıması...
Sıkı sıkı sarılacaktı alaca görkemine; hayali bile güzeldi

Oysa gün, geceden habersiz, fırtınanın kopacağı gündü
Güneşin kan kırmızı batışında kaybolacaktı elveda sözcükleri
Ay ışığının dipsiz derinliğine gömülecekti turfanda umutlar
Sessiz sessiz...

İbrahim Başar

Su Oldum Dağlardan Çağladım

Su oldum dağlardan döküldüm
Her türlü engelle dövüldüm
Irmağa biçare gömüldüm
Ufukta bir deniz

Denizde yakamoz oldum
Dalgalar içinde savruldu
Kaderin ağına tutundum
Yolumdan oldum

Kulağımda rüzgarın feryadı
Ruhumda özlemin sancısı
İçimde ise bir ukde kaldı
Gün artık bitiyor

Su oldum dağlardan çağladım
Yer'i geldi yağmur gibi aktım
Çiy oldum güllere kanadım
Kuşlara can oldum

Uzunca yolculuk geçirdim
Sayısız memleketler gezdim
Bir avuç toprağa hasretim
Gözyaşı oldu

Kayboldum o sonsuz deryada
Tesellim kalmadı devranda
Martılar göründü ufukta
Kara artık çok yakın

İbrahim Başar

Şaşkın

Hayatımın anlamını bilmedim
Bir erene sual ettim gül dedi
Mutluluğun sırlarına ermedim
Bir erene sual ettim gül dedi

Bir yâr gördüm gözlerimin seyrinde
Kaşlar kalem aynası da elinde
Saman rengi saçlarıysa belinde
Yüzüm güldü aşka sordum sev dedi

Gittim sordum kız sen kimin nesisin
Seni sevdim gönlümün ilk sesisin
Kader seni bana yazmış bilesin
Bir gülücük atsan dedim peh dedi

İnat ettim tuttum köyün yolunu
Nişan ettik döktüm varım' yoğumu
Elin tuttum bir de göğsüm' solunu
Bir busecik versen dedim cız dedi

Güvey oldum gelinimi görmedim
Gece gündüz çalışmaktan eridim
Sesim kısık yükseltmekten çekindim
Bir koynuna girsem dedim çüş dedi

Yıllar geçti o geçmedi huyundan
Bıktım artık soysuzların soyundan
Artmadı ne altın ne de koyundan
Yettin gayri gitçem dedim ohh dedi

Mevlam dedim yetmedi mi çektiğim
Yetmedi mi gül bahçene ektiğim
Adam olmaz senden şaşkın ördeğim
İki avuç toprak ol da gel dedi

Dost Kalemlere sonsuz teşekkürlerimle:

'Ne yaptım sa yaranmadım o yare
Umut bitti güç tükendi ne çare
İçimdeki sevda oldu bin pare
Bu da geçer bir sabahlık yel dedi.....' Mustafa Bay, 'ZEYBEK HOCA'

Boynumu bükerken alın yazıma
Bin bir gam yükledim çalan sazıma
Dayanmak ne zormuş yürek sızıma
Şaşkın şaşkın bakma çare bul dedi.....İbrahim DEĞERLİ..

ah bu gönül severse olmaz ki iflah
ne söz dinler ne de nasihat billah
vurulurda yere vazgeçmez vallah
inan içim yandı, eyvah! vah dedim.....Nergiz Çiğdem

Gülemedim hiç bilmedi sızımı
Sevda yaktı yine dövdüm dizimi
Mil çekmeden kör eyledi gözümü
Leyla benim mecnun oldu kul dedi.....HasanÖZ,

Şaşırmış gezer, delidir divanedir adı.
Kaç para eder. baldan tatlı olsa da tadı?
Sevmesini bilmeyenler, nasıl anlar muradı?
Sevmek istedim, eliyle itti beni 'yuh' dedi.....Talat SEMİZ

Bir kez gönül verdim kaşı karaya
Bin bir türlü mani girdi araya
Buyur ettim gönlümdeki saraya
Asla olmaz, başkasını bul dedi.....Mehmed İhsan USLU

Rabbim bana bir yürek verdi sev dedi
Hayatıma acılar veren bir kulu girdi
Gözümdeki yaşı bile kendin sil dedi
Derdinin dermanını arada sen bul dedi.....Reyhan Altaş

İbrahim Başar

Şevketibostan

Aydın dedim yola çıktım
Dağ bayırı kolay aştım
Birden şaştım, bakakaldım
Sağım solum Şevketibostan

Sahilde bir güzel gördüm
Tanrım dedim, boy poz süzdüm
Restorana davet ettim
Seçtiği yemek Şevketibostan

Gece boyu sahildeyken
Yıldız mehtap el eleyken
Karnımız da acıkmışken
Yiyiverdik bir Şevketibostan

Sabah oldu gitmem gerek
Zor geliyor ayrı düşmek
Kahvaltıda sıcak ekmek
Yanında da Şevketibostan

(Tadiverin biyon, Şevketibostan
Hadin yağın gari Şevketibostan)

Bugün yârim haber salmış
İlk fırsatta çık gel yazmış
Bana da bir sürpriz varmış
Aklımdaki Şevketibostan

İbrahim Başar

Tablo...Kısa Öykü

Yalnızlığına çekilmiş ıssız bir kasaba...

Günden kalan sis perdesi ağır bir kütle gibi eğreti damların üzerine çökmüş, rögar kapaklarının deliklerinden çıkan fareler, karanlık sokakların sessizliğini bozarcasına çöp tenekelerinin içinde cirit atıyorlar...

İlk, evlerin kırık dökük bacaları göze çarpıyor. Ayaz geceye rağmen suskunluk içindeler. Pencerelerden sarkan yirmi beş mumluk ışıklar karanlığı delemekten yok olup gidiyorlar...

Sıvası dökülmüş bir evin bodrum katına sığışmış küçük odalardan birinde ise, yaşlı bir şair dirseklerini tahta masaya dayamış, başı ellerinin arasında, "en son ne zaman bir şeyler karaladım" diye düşünmekte... Belki de içinden, "hangi aşklar kaldı ki yazılmamış olsun, hangi ayrılıklar, hangi özlemler... Yeni bir şeyler yaşamak gerek yazmak için, hissiyatı besleyecek yeni yaşanmışlıklar", diye geçirmekte... Ya da başka gerçekler mi vardı kaçırdığı, görmek istemediği?

Yaşlı şair karmaşık duygular içinde derin bir nefes alır, daha önceleri defalarca yaptığı gibi kalemtıraşını çıkarır, kalemini inceltir, sonra ayağa kalkar ve pencereye doğru yavaşır...

Manzara hep aynıdır... Ne gelen var, ne giden... Yoksa yalnızlığı mı yazmalıydı? Yok, yok... Kim bilir kaç kez yazmıştı... En güzel şiirleri yalnızlığa yazdıkları değil miydi zaten? İhtimaldir ki, kendisine acıdığının, belki birilerine sesimi duyurabilirim diye o şiirleri kaleme aldığına farkında bile değildi... O, sadece şiir yazıyordu, kendini değil!

Pencereden ayrıldı, dört duvar arasında başıboş dolaşmaya başladı. Çıplak ayaklarını buz gibi döşemenin üzerine sürte sürte duvarları yukarıdan aşağıya süzüyordu. Birden gözüne yıllar önce bitpazarından aldığı o tablo çarptı. İki raptiye ile duvara öylece tutuşturulmuş bir tablo... Üzerindeki tozları eliyle sildikten sonra, gidip çay tabağına oturttuğu mumu yaktı ve tablonun başına gelip, durdu...

Mumun verdiği zayıf ışığı tabloya doğru çevirip dikkatlice incelemeye başladı... Daha önceleri hiç bu kadar ilgilenmemişti bile tabloyla... İlginçti ama tablonun alt kısmındaki ışık, mumun verdiği ışıktan daha aydınlıktı! Oysa çakma bir tabloydu bu...

Anladı ki, ne o kaplumbağaların sırtındaki ışık, ne de onların terbiyecisinin varlığı tablonun aydınlığını açıklamaya yetmiyordu!

Işık içten, kaynağından gelmeliydi...

İbrahim Başar

Tadımlık Aşk

çok uzaklarda kaldı artık gözlerin
son baharın arka kapısında
giderken, ne sen kalayım dedin
ne de ben kal dedim aslında

bir tadımlık aşk kalmıştı ezelden
hem sana yetecekti, hem de bana
bir damla zehir değil mi öldüren
kalan aşkı da içerdik kana kana

fonda içli çalan ney eşliğinde
şöminedeki alevlerin dansını seyrederdik
elele tutuşup kaybolurduk gecelerde
aldırmadan hayata kendimizden geçerdik
seher vakti inerdik kumsala
çıplak ayaklarla kıyıda yürürdük
sonra ibret olsun diye, geceye beş kala
dalgalara direnen son kum zambağını izlerdik

İbrahim Başar

Tut Ki Geçtim Aklından

Hüzünlü bir anında tut ki geçtim aklından
Hemen savma izin ver birazcık soluklanayım
Tut elimi kurtar beni yokluğunun kucağından
Yoruldum inan bana artık dayanmıyorum

Kurtulamadım hüznü mabet yaptığım geceden
Gözlerinde sükunet sarmaladı dört yanı
Zaman uzaklaşıyor yorgun düşen bedenimden
Duy figan feryadımı Ölüyorum sensizlikten

İbrahim Başar

Umut

umut, anne karnındaki bebeğinin kendisini tekmelemesini beklemektir
"erkek mi olacak, kız mı olacak"tan ziyade 'adam' olduğunu görmek
annesine benzemesini, belki de babasına, dedesine, yada nenesine
bu yüce sevdayı pekiştirmektir umut; yalnız olunmadığını hissetmek
belki de içgüdüsellüğün çok ötesinde bir şeyler beklemek
ağlamaması, hep gülmesi gibi...

umut, var etmektir; olmayanı yaratmak, can vermek
imparator penguenin, donarak ölmüş yavrusunu
gagasıyla kesesine iterek, yeniden can bulmasını beklemesi
kendisine yaşam alanı sağlayan buzullardan dahi vazgeçmek istemesi
yavrusunun öldüğünü kabullendikten sonra...
yine de sürüsüyle yolculuğa devam etmesidir

umut, bir çocuğun, zeytin çekirdeğini evin bahçesine ekmesidir
en güzel, bol güneş gören yeri seçmesi, toprağı dikkatlice el ile açması
sonra, her sabah uyandığında, pencereden, büyüyor mu diye bakması
çekirdeğin çevresindeki otları temizlemesi, sulaması, onu gözlerden sakınması
ağaç büyüdüğünde de, sabah kahvaltısında ailece afiyetle meyvesini yemesi
ara sıra da ince dallarından kopararak
ak güvercinlerle dünyanın her köşesine dağıtması gibi

umut, bazen karanlıkta parlayan bir çift göz bulabilmektir
cananın dizinde uyuklamak; saçları okşayan yumuşacık bir eldir
yakıcı güneşten korunarak, her zaman aydınlıkta kalmak; sevgiyle, aşkla
hatta aşk ateşiyle yanmaktır umut
sonra yeniden kavuşmak; affetmek, affedilmektir

umut, bazen de kavuşamamaktır, çekirdeğine çekilmiş yalnızlık gibi
loş ışıktaki sessizce ağlamak, hayıflanmak, kırılmak
akşamları, kapı altından odayı hafifçe aydınlatacak bir ışık beklemek
yada dünyanın bir ucundan hal hatır soran bir mektup, bir selam

umut, yaşam, yaşam da umuttur
ölüm gibidir...
musallâ taşında, korkusuzca bir meçhule gitmek gibi
gittikten sonra dahi var olmak gibi
"yaşadım" diyebilmek gibi...

Manavgat 08.06.2013

İbrahim Başar

Uslanmaz

Beğendin mi yaptığını
Kar olup başıma yağdığını
Saçlarımın ak'landığını
Yine de akıllanmadığımı
Ah bir bilebilseydin
Sana nasıl bağlandığımı

İstanbul 14.01.2013

İbrahim Başar

Ürküyorum Suskun Kalabalıklarda

Bir sessizlik hakim kalabalık sokaklarda
Adımlar ise, sanki hızlıca boşluğa yürüyor
Yılların pisliği öyle yayılmış ki asfaltlarda
Çizmeler, botlar da artık fayda etmiyor

Çamur artık yayaların diz boylarında

Kabullenmişlik nedense yaygın gibi görünüyor
Kimse kimseyi beklemiyor yeni kavşaklarda
İnsanlar durmadan, bakmadan geçip gidiyor

Aslında çok korkarım böyle ortamlarda

Her türlü senaryolar aklımdan geçiyor
Hemen kendime siper arıyorum meydanlarda
Her ihtimale karşı hazırlıklı olmam gerekiyor

Aniden bir gürültü; gerilim had safhada

Panik havasında herkes bir yerlere kaçıyor
Çoğunluk kendini kurtarmış olsa da
Yakalananlar sorgusuz sualsiz götürülüyor

Ne var ki, yine aynı sessizlik insanlarda

Sonra, çamurlu ayaklar akşama doğru ilerliyor
Ve evlerde, şöyle bir güzel gerildin mi koltuğunda
İçi boş maceraların kahraman nutukları atılıyor

Susma, yarın belki sen de olursun sırada

İbrahim Başar

Üşüyorum Karanlık Gecelerde

Üşüyorum karanlık gecelerde
Dokunamazsam sıcacık tenine
Şarılamazsam incecik beline
Üşüyorum karanlık gecelerde

Özlüyorum karanlık gecelerde
Aşka susamış o dudaklarını
Işık dolu derin bakışlarını
Özlüyorum karanlık gecelerde

Ağlıyorum karanlık gecelerde
Alamayınca benzersiz kokunu
Sözlerin okşamayınca ruhumu
Ağlıyorum karanlık gecelerde

Korkuyorum karanlık gecelerde
Sensiz ışığı görecekim diye
Azrail gelmiş beyaz gömlek ile
Korkuyorum karanlık gecelerde

İbrahim Başar

Vaha

/kaç kum fırtınası geçti üzerinden
hangi yüksüz kervanlar
yüreğinden nemalandı/

sen ki
milyonlarca yıldır
şemsin kor kundağında yatan
sahra çölünün güllerinden
sahipsiz bir vaha

sana
ne güneşin gücü yetti
ne de bitmek bilmeyen suların derinliği
çaresizliğin
küçücük kum tanelerinin istilas

ey vaha
kavurucu günlerin ardından
mağrur gecelerin buzul gözlerinde
yalnızlığın yatağında üşüyen
sen ki
aynı ben

İbrahim Başar

Vaha 2

kor çölde bir vaha gibi
umarsızca bekliyorum
kervanlar gelip geçer
sabırla izliyorum
gözü gönlü doyurup
nemalanıp gidenlere
parelense de yüreğim
yine de kızamıyorum

biliyorum hata bende
bu yüzden kahroluşum
göz kadehimden düşen
badeden sarhoşluğum
acılarla doldu taşı
her bir damla yüreğimde
harelense de ruhum
yine de susuyorum

kor kundağında şemsin
yanıp tutuşuyorum
geceler mağrur ve soğuk
nasıl da üşüyorum
ne kor çölün gücü yetti
ne suların derinliği
kum taneleri tek derdim
boğulmaktan korkuyorum

İbrahim Başar

Yağmur

sokaklar biraz daha solgun bu mevsimde
dallar biraz daha kırılgan
yapraklar ıslak, düştü düşecek

ağır nefeslerde tükenir ansızın
umutların zamana yolculuğu

bu yüzden ki
bir yılgınlık var üstümde
dünlerim gömülmüş bugünlere
güvercinlerden arınmış meydanlara
serilmişken kanatsız geceler
yarınları beklemek ne çare

İbrahim Başar

Yanılmalar

çok şey bekledim galiba aşktan...
üşürken gençliğimin baharında
güneşten çalma bir kaç gün atığının üzerinde
ağlaşan martıları seyretmek için
doluşurdu cancağızım rıhtımlara
selamsız sabahsız geçerken ömürden bulutlar
azgın denizin dudağında salınan
bir ben vardım, bir de unutamadığım aşklar
karanfil çöplüğüne dönmüş hayallerimde
gam yüklü gemiler art arda demir atardı limanıma

mevsimler değişse de takvimlerde
tutunamayınca dalında esmerimsi yapraklar
düşüveriyor gözlerimden bakir güz sabahları
çisil çisil yağmurlar eşliğinde
çocukluğumun üstüne kurulu
paslanmaya yüz tutmuş kırmızı salıncaktan bi eser
çekiliyorum içine sığamadığım kabuğuma
yalnızlığımın birlikte
dalıyorum göremediğim ufuklara uzanan
pür-nur gök kuşağına tutunmaya çalışan
nasır bağlamış ellerime
ne kadar da sıkıca sarılmışım boşluklara
soğuk musalla taşın üzerinden uğurladığım dostlarıma
son kez "elveda" demenin ağırlığı altında sıkışmışken
anladım ki, hayattan çok fazla şey beklemişim

Manavgat 01.08.2013

İbrahim Başar

Yapraklarım Dökülüyor

Yapraklarım dökülüyor son bahar düştü üstüme
Geriye baktığımda, sancı veriyor göğsüme
Acılarla, tatlılarla geçen bu ömrüme
Sensiz son vereceğimi düşündükçe içim titriyor

İlk baharı görmeden, ikinci bahar neyime
Saçlarıma kar düşmüş, ne diyeyim gönlüme
Bak şimdi önümüz kış, ne geçti elime
Sensiz bu cihanda ömür geldi geçiyor

İbrahim Başar

Yastayız

suskunluğun pişmanlığına kapıldık
bir sözcük dahi kurtaramadan yıkıldık
artık dönüşü olmayacak bir öykünün içindeyiz
şimdi yaz desen ne yazar, yastayız
sonra
'ölen öldü, kalan sağlar bizimdir' dendi ya
işte o kalanlar da öldü

İbrahim Başar

Yolumuz Kardeşlik Yolu.....Oğlum Kaan Başar Şiiri

Vatanımız, Milletimiz
bizim her şeyimiz
Mehmetçik dağda
koruyoruz mutlaka

Ankara, Sivas
Erzurum, Kars
doğusu, İç Anadolu
seviyoruz biz bu Vatanı

yolumuz kardeşlik yolu
ayıramayız onu bunu
severiz tüm toplumu
tüm kalpler birleşir
on Kasım günü

ülkemizin dört bir yanı
göğsümüzle kapalı
geçemez düşman
izin vermeyiz hiç bir zaman

başka memleketlerin insanları
gelsin görsün buraları
siyahı, beyazı
bekleriz herkesi

.....Kaan Başar

İbrahim Başar

Yorulдум Yalnızlıktan

Öyle bir yorgunluk çöktü ki üzerime, yorulmuşum
Yorgunum, yalnızlıktan olsa gerek
Nerede bir yalnız adam tablosu görsem, o 'Yalnızın' yerinde kendimi görüyorum
Hani son baharda ağaçlı yolda yürüyen resimdeki adam
Ağaçlardan dökülmüş, sararmış yapraklar üstünde umutsuzca yürüyen
Veya deniz kıyısında bankta oturan düşünceli ihtiyar
Tüm umutların dalgalar üzerinde uzaklaşmasını seyredencesine bakışı
Birçok yerde de karanlık bir odada bir şair resmi görüyorum
Dolu kül tablasının kenarında yanan sigarası, bir dost ararcasına
Boş kağıda bakan o gözleri; özlemini kalemle çizmek istercesine
Hepsi ben miyim yoksa kendimi göreyim diye mi resmedilmiş bunlar

Belki de...

Demek ki, muhasebe yapma zamanı gelmiş geçiyor bile.
En azından, beni bu düşünceye sevk ediyor

Düşünmek lazım!

Yalnızlığım Yardan yana değil... Bir şeyler daha olmalı
Dostlarım? Elbette, uzakta da olsalar, üç- beş dostum var
Gerçek Dost
Birde arkadaşlarım var, sayılarını bilmesem de; hepsi sağ olsun
Fakat
En son ne zaman dostlarını aradın diye sorsanız
Hatırlamıyorum, çok uzun zaman geçmiş olmalı
Evet! ...Birbirimizi hayatın zorlu kulvarında kaybetmek üzereyiz
Tüm geçmişimiz, geleceğimiz, güvencemiz, hepsi yok olmak üzere

Ve karar verdim

Bugün ve her gün yorgunluğumu üzerimden atıp yalnızlığı unutacağım

Aramak lazım
Dostlarımı arar, ziyaret ederim

Öyle de özlemişim ki

İbrahim Başar